

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul X, Nr. 127, FEBRUARIE 2014 *Apare în ULTIMA ZI a lunii* **2,5 lei**

Director: † NICADOR ZELEA-CODREANU
Redactor şef: Nicoleta Codrin

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.: 0746700117**
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **SITE: www.zelea-codreanu.com**

CUPRINS:

Editorial

MOŞTENIREA CODREANU

În ciuda aparenţelor, cel mai greu este să scrii despre cei pe care i-ai iubit. Cum să găseşti tonul potrivit ca să-l descrii pe cel care, literalmente, ţi-a schimbat viaţa?

Fără Nicador Zelea-Codreanu viaţa mea ar fi fost mult mai uşoară. Dar mult mai searbădă.

Am avut un privilegiul de a fi alături de un Codreanu LEGIONAR încă de la "începutul începutului" şi până în clipa când a închis ochii pentru totdeauna. În cei 14 ani petrecuţi efectiv împreună am învăţat de la el cât într-o viaţă. El era Şeful, dar şi cel mai devotat prieten pe care l-am avut vreodată. ***Limbajul omenesc este însă aidoma unei tingiri plesnite în care batem ritmuri bune să facă ursul să joace, când noi am vrea să înduioşăm stelele***, spunea Flaubert...

Începutul odiseei legionare

Drumul meu spre Legiune a fost firesc: având legionari în familie (bunicul matern, unchiul şi mătuşa), încă din adolescenţă auzisem multe lucruri bune despre Mişcare, în contradicţie flagrantă cu ceea ce învăţam la şcoală. Evident, dădeam crezare familiei şi nu profesorilor. Pentru că trăiam în oribila realitate comunistă. Filmele lui Sergiu Nicolaescu mi-au consolidat simpatia pentru legionari: din moment ce erau atât de urâţi de "tovarăşi", însemna că erau opusul lor!

Sămânţa aruncată de moşii mei a rodit în relativa libertate de după 89. Am citit "*Pentru legionari*". Pe nerăsuflate. Inclusiv în staţia de autobuz şi în tramvai (se retipărise cu ocazia împlinirii a 100 de ani de la naşterea Căpitanului). A fost cea mai fascinantă lectură (şi citisem sute de cărţi).

M-am îndrăgostit de un mort: Corneliu Zelea-Codreanu. Am început "să-l caut": omul care marcase o epocă trebuia să fie încă viu în memoria contemporanilor lui, a supravieţuitorilor.

Am dat însă doar de... urmele lui Sima. Existau un partid, vreo două fundaţii şi câteva publicaţii, toate simiste. Cauţi un filon de aur şi descoperi noroi...

Fenomenul era explicabil: legionarii "veritabili" erau în jurul vârstei de 80-90 de ani, iar adepţii lui Sima, formaţi mai târziu, după moartea Fondatorului Mişcării, erau mai tineri, mai mulţi, mai înstăriţi, şi, deci, mult mai "vizibili".

Pe vremea aceea comemorarea de la Tâncăbeşti nu era organizată de atâtea grupuri şi "*CLUBURI*" ca azi. O făceau doar Partidul *"Pentru Patrie"* şi, separat, un membru al familiei Căpitanului.

Partidul îl cunoşteam deja; ar fi trebuit să se numească "*Pentru Sima*". Aşa că m-am dus la ceremonia organizată de NICADOR ZELEA-CODREANU: nu mă interesau ditirambi ridicoli despre un comandant pipernicit, tocmai la locul şi în ziua asasinării şefului lui.

Aşa a început odiseea mea legionară.

Nepotul Căpitanului era înalt, avea o statură atletică şi ochi pătrunzători, albaştri-gri. Aveam să aflu că fusese jucător şi antrenor de rugby. Radia căldură şi forţă sufletească, ascendenţa răzbătea prin toţi porii fiinţei lui. Inspira încredere. Avea însă şi ceva foarte personal: o anumită doză de naivitate, o mare indulgenţă (prea mare).

NICADOR... Un nume unic! De botez (Florea era cel de-al doilea)! Tatăl său, locotenentul Horia Zelea-Codreanu, impresionat de gestul celor trei care-l împuşcaseră pe Duca, prim-ministrul trădător al intereselor româneşti, predându-se apoi de bunăvoie, îşi botezase cel mai mic fiu cu numele generic al acestora. Nicador fusese parcă menit să urmeze drumul legionar...

Nu avea partid, nici ziar. Nici măcar un sediu. **Dar avea entuziasm, nobleţe sufletească, tenacitate, înţelepciune, umor. Şi visuri.**

Încercase să întemeieze o organizaţie legionară care să contrabalanseze pe cele simiste, dar îl lovise o maşină. (În timpul comunismului circula butada: *"Dacă nu eşti cuminte, te calcă maşina în pat, la etajul X"*. Pe el îl călcase pe trotuar). Scăpase ca prin minune, graţie reflexelor de sportiv şi constituţiei robuste. Se alesese

Căpitanul şi nepotul său, Nicador Zelea-Codreanu

cu coastele de pe partea dreaptă rupte şi cu imobilizare la pat câteva luni. Stătuse "liniştit" o perioadă, păruse "lecuit" de legionarism. Dar, cum acum avea "o viaţă în plus", **s-a încăpăţânat să-şi urmeze chemarea.**

Menţinea un dialog cu simpatizanţii într-o sală de pe str. Batiştei, răspunzând la întrebări ale tinerilor despre Mişcare. Dar întrunirile legionare se ţineau la el acasă. Era înconjurat de legionarii **rămaşi fideli liniei Căpitanului,** aşa-zişii "codrenişti".

Şi atunci neobositul comandant dr. Ionel Zeana a luat iniţiativa reînfiinţării Senatului Legionar şi a convocat toate gradele din vremea Căpitanului, legionarii şi fraţii de Cruce din ţară şi din străinătate rămaşi pe linia Căpitanului. Îmi amintesc că ni s-a părut o "extravaganţă" faptul că i-a invitat chiar şi pe cei infestaţi de microbul simist. Dar ştia el ce face: au venit doar câţiva dintre aceştia, mai dispuşi să asculte şi să înţeleagă. Au fost "recuperaţi".

Ultimul comandant legionar din elita Căpitanului, dr. Ionel Zeana, foarte realist, ne-a spus:

***"Elita** legionară **supravieţuitoare** trebuie să desemneze **elita moştenitoare**, conform principiului Mişcării. **Voi, cei de aici**, sunteţi cei care veţi duce mai departe crezul legionar, veţi fi ostaşi dar şi călăuze pe drumul Căpitanului **pentru cei care vor veni. Va trebui să-i conduceţi!**"*

De aceea ne-a pus să rostim şi ultimul punct din "*Jurământul gradelor legionare*" în plus faţă de legământul obişnuit din "Cărticica şefului de cuib": ***"Jurăm să apărăm Mişcarea Legionară** cu toată puterea noastră împotriva a tot ce ar putea s-o ducă pe căi de compromisuri sau compromitere; sau **împotriva a tot ce ar putea măcar să-i scadă înalta linie morală**"*!

Am primit săcuşorul cu pământ din mâna ultimului comandant legionar contemporan cu noi, alături de Nicador Zelea-Codreanu, Corneliu Mihai şi fraţii de Cruce din perioada interbelică.

Şi forţele "codreniste" s-au grupat oficial în jurul lui Nicador Zelea-Codreanu, desemnându-l Şef executiv al Mişcării şi reprezentant al lor. L-au numit, totodată, şi membru în Senat.

Aşa i-am cunoscut pe comandantul legionar dr. Ionel Zeana, pe instructorii legionari Viorel Tănase, Nae Tudorică, Nelu Rusu, pe medicii legionari Şerban Milcoveanu şi Vasile Grigoriu, pe avocatul legionar Nicolae Coterbic, pe inginerul legionar Tudor Cucu, pe fraţii de Cruce Nicolae Badea Petrescu, Gh. Niţulescu, Aurel Moraru, Radu Demetrescu, Mircea Bulgărea, Ioan Buchiu, pe Cătălin Zelea-Codreanu, pe Constantin Teja, Vasile Bici, Aurel Ionescu, Duiliu Sfinţescu, Caramfil Spânachi, pe Carol Papanace şi pe mulţi alţii. Aşa am cunoscut o lume care se desfăşura pe coordonatele dragoste, onoare, credinţă.

"Eu sunt câinele de pază al Mişcării" obişnuia să spună Şeful (iubea enorm câinii şi îi considera cele mai devotate fiinţe). "*Îi muşc de picioare pe toţi cei care încearcă să falsifice adevărul despre Legiune sau să-şi bată joc de români*".

Cu toate acestea a lansat apeluri repetate către simişti şi a încercat să poarte discuţii cu ei. *"Cultivăm ce ne uneşte, respingem ceea ce ne dezbină"*. Adică: "***Ne uneşte Căpitanul, ne dezbină Horia Sima, deci să nu mai vorbim de el.** Să-l îngropăm în uitare şi să ne concentrăm pe ideile legionare şi pe problemele prezentului.*"

S-a izbit însă de împotrivirea surdă a simiştilor.

Atunci a propus măcar o **unire de eforturi în acţiunile comune** (cum ar fi comemorarea Căpitanului, aniversarea Legiunii etc.).

N-a mers nici aşa! Pentru că simiştii deja sunt "altceva": ideile lor sunt asemănătoare cu ale legionarilor, dar metodele diferă substanţial. **Partizanatul simist a produs o pervertire a opticii legionare şi a modului de acţiune.** O nouă orientare.

Un vis devenit realitate

În câteva luni o prietenie adâncă ne-a legat pentru totdeauna. Parcă ne regăsisem după o lungă despărţire, parcă ne cunoşteam dintotdeauna...

Cu timpul aveau să ni se alăture alţi tineri. Unii au fost cadou de la Dumnezeu, alţii de la satana. Dar asta e altă poveste.

Un camarad ne-a oferit căsuţa moştenită de la o mătuşă. Era stil vagon, dărăpănată, cu podelele putrede, pereţii mucegăiţi, acoperişul căzut, avea cişmea în curte. Dar era a noastră! Am renovat-o, am împodobit pereţii cu devize legionare şi fotografii ale marilor personalităţi ale Mişcării. Era deschisă tuturor celor care vroiau să vadă un crâmpei de viaţă legionară. Şeful se remarca prin disponibilitatea de a se întâlni oricând, la orice oră, cu oricine dorea să cunoască istoria nefalsificată şi necenzurată. Nu obosea niciodată să explice şi chiar să repete aceleaşi lucruri sutelor de persoane care ne-au călcat pragul.

În aceeaşi vară, împreună cu mine, cu Emilian Georgescu, Radu Demetrescu şi Corneliu Mihai, în inima Deltei Şeful a proiectat ziarul: ce titlu să aibă, cum să arate, ce rubrici să conţină, cine să le scrie.

Nu eram de profesie jurnalişti, iar editarea unei publicaţii părea un pisc inaccesibil: "muntele suferinţei".

Dar sufletele martirilor legionari din cer şi oasele lor din pământ strigau după dreptate. Tineretul păşea spre viitor cu sufletul uscat, convertit la materialism şi individualism, iar România se îndrepta într-o direcţie având ca punct terminus dispariţia ca entitate naţională. Puteam să stăm nepăsători?

Trebuia să tragem un semnal de alarmă în legătură cu evenimentele în curs, era necesar să exprimăm punctul de vedere naţionalist şi creştin faţă de manevrele duşmanilor românilor, în deşertul dezolant al presei zise "româneşti".

De asemenea, lumea trebuia să cunoască lupta legionară, sacrificiile, obiectivele, marile personalităţi şi scrierile lor. Şi, foarte important, să afle despre devierea din 1940 de la linia Fondatorului Mişcării!

"Cuvântul Legionar" şi-a inaugurat primul număr în septembrie, cu ocazia comemorării elitei legionare.

A trăit din abonamente, din distribuţia puţinilor difuzori voluntari din ţară, şi din rarele şi micile donaţii, în general de dimensiunea a două cifre. Şi, bineînţeles, din muncă benevolă, din sacrificiu permanent.

Nicador Zelea-Codreanu a fost cel mai prolific jurnalist legionar din toate timpurile: 225 de articole! În 11 ani!

Dar mai important mi se pare să subliniez **calitatea** acestora. Editorialele sale aduc o notă aparte în publicistica românească îmbâcsită de mediocritate, fals şi autocenzură, obedientă factorului politic care, la rândul lui, este subordonat iudaismului mondial. **Şeful îşi descoperise vocaţia.**

(continuare în pag. 10)

Nicoleta Codrin

UCRAINA O IA DE LA CAPĂT CU "REVOLUŢIA PORTOCALIE"?

Iubim (cu toţi dinţii rânjiţi) conceptul de "revoluţie portocalie". Pentru ţara noastră, el a reprezentat ascensiunea politică a actualului (din păcate) preşedinte Traian Băsescu.

De fiecare dată când cuvintele "scrutin" şi "Băsescu" s-au apropiat suficient cât să fie folosite în aceeaşi propoziţie, ele au fost de asemenea însoţite de încă unul, şi anume "circ".

Bine-bine, circ este întotdeauna, cu pâinea stăm mai prost, dar în cazul "portocaliului" Băsescu vorbim de un circ mai special, cu parfum de Fundaţia Soros şi alte grupuri de presiune, care mai de care mai "pro-democratice" şi mai "pentru dialog social".

I se poate spune şi răsturnare non-violentă a scenei politice, dar, dacă urmărim rezultatele, trebuie să recunoaştem că acest mod de manipulare a "opiniei publice" a fost la fel de eficace ca violenţa. De fapt, chiar a fost un fel de violenţă:

- când s-a întâmplat ca votul popular să nu-i convină marinarului, în 2004, a fost "fraudă electorală" şi masele de manevră s-au pus în mişcare, într-un mod surprinzător (umilitor) de bine dirijat;

- pe de altă parte, când în 2010 masele au urlat în frig trei luni de zile "jos Băsescu", a fost altceva: erau "manipulaţi", sărăcuţii, deci nu a mai contat ce strigau;

- când peste 80% din participanţii la referendum au votat "jos Băsescu", vai, nu s-a întrunit cvorumul... A fost de râsul curcilor: ne mai trebuiau cam un milion de voturi pro-Băsescu ca să-l putem da jos!

Şi apoi, cum să stingi "flacăra democraţiei", când ea se reflectă atât de feeric pe chelia lucioasă a ilustrului fiu adoptiv al poporului?

Ucrainenii au şi ei un Băsescu

Ei bine, **Iulia Timoşenko din Ucraina seamănă leit cu Băsescul nostru,** nu vi se pare?

Nu, în nici un caz nu insinuăm că ar fi cheală, chioară sau alcoolică, Doamne fereşte! Nici că ar caracteriza-o accesele de mitocănie á la Băsescu... Dar:

(1) Bineînţeles că a "copilărit" în Komsomol, organizaţia de tineret a Partidului Comunist din Uniunea Sovietică.

(2) După ce s-a terminat - să zicem! - cu comunismul, normal că s-a îmbogăţit (din afaceri cu gaze naturale - o "coincidenţă" haioasă, dacă privim această resursă ca miză esenţială în actuala rivalitate Rusia - UE).

Până aici, pare să fie un echivalent al nomenclaturistului de la noi, care a înflorit bine-mersi şi înainte, şi după Revoluţie...

(3) Iar acum, aplauze: **în 2004 a fost unul dintre capii "Revoluţiei Portocalii", devenind apoi prim ministru al Ucrainei.**

În acest punct povestea tovarăşei Timoşenko reproduce la perfecţie modul în care a făcut şi Băsescu "revoluţie portocalie" în România: era pe punctul de a pierde alegerile, dar a ameninţat cu manifestaţii, că s-ar fi furat alegerile.

Ce-i drept, asta se întâmplă mereu, dar nu avem nici un motiv să credem că nu furau şi unii, şi alţii.

În orice caz, cu un asemenea pretext s-ar putea face un scandal similar după orice alegeri, iar democraţia ar deveni un sinonim pentru bulibăşeală. *În fine, dacă nu este deja...*

În 2004 Băsescu l-a învins pe Năstase zis "Şapte Case", actualmente puşcăriaş. Echipa electorală a lui Băse reuşise să creeze o impresie de înnoire, bazată pe propaganda reuşită, tinerească, la care şi-au adus o contribuţie importantă şi diverse organizaţii finanţate de evreul George Soros. Din campania de atunci datează şi sloganul "Să trăiţi bine!", care, la vremea respectivă, păruse prevestirea unor zile mai bune, infuzând optimism (apărea pe afişele cu Băsescu salutând marinăreşte); mai târziu avea să se vadă că fusese o batjocură. Oricum, PSD-ul lui Năstase se prezentase jalnic în campania electorală. Arăta, prin comparaţie cu "europenii" lui Băse, ca o gloată de dinozauri (era un jaf de partid, ca şi acum, numai că atunci acest lucru ieşea splendid în evidenţă). Dar, chiar şi aşa, cu marea lui "charismă" şi un marketing impecabil, Băse tot a avut nevoie să fure voturi. Am încheiat paranteza.

Cam la fel a ieşit învingătoare şi "Ioana D'Arc a Ucrainei" - n-avem nici o vină că s-a găsit cineva atât de sărăcuţ cu duhul încât să o numească astfel.

(4) În 2005 aliatul ei de atunci, preşedintele Iuşcenko, a demis-o din fruntea guvernului pentru un caz de corupţie, dar apoi a desemnat-o din nou ca premier în 2007.

(5) În 2010 a pierdut alegerile prezidenţiale în faţa actualului (sau deja fostului) preşedinte Victor Ianukovici. La vremea respectivă Iulia Timoşenko ameninţa fără nici o jenă cu încă o revoluţie portocalie, reciclând demagogia cu "falsificarea alegerilor". Totuşi, a pierdut, şi apoi, la scurt timp, a fost condamnată la 7 ani de închisoare de către noul regim. Nu a efectuat nici 4.

Ne oprim din evocarea eroismului timoşenkian, ca să clarificăm încă o potenţială asemănare între cele două cariere politice. Timoşeanca a fost la zdup, în timp ce Băsescu nu... deocamdată. Dar speranţa moare ultima...

Spre UE sau spre Rusia?

Iată o întrebare la care nu putem da un răspuns - în orice caz, nu pentru Ucraina.

Ne mărginim, totuşi, la a spune că, **spre deosebire de noi care, când auzim de ruşi, parcă auzim de dracul, ucrainenii ar putea să-i vadă ca pe nişte fraţi. Ori măcar veri.** Primul nume sub care a fost cunoscută Ucraina în istorie a fost cel de "Rusia Kieveană".

Începutul de mileniu III nu stă deloc sub semnul panslavismului, deci nu ne aşteptăm ca o nouă URSS să se clădească pe urma celei vechi, după criterii etnice (înrudirea ruşilor cu ucrainenii şi cu celelalte popoare slave). Dar nici sângele apă nu se face.

Revenim la întrebarea: *Ucraina, încotro?*

La începutul anului, **tot căutând răspunsul, vecinii noştri au ajuns la confruntări sângeroase**, în prag de război civil.

Se bat adepţii apropierii de Rusia, reprezentaţi de preşedintele Victor Ianukovici, cu adepţii aderării la UE, reprezentaţi de deţinuta Iulia Timoşenko. Sau putem să-l numim pe Ianukovici "fost preşedinte", iar pe Timoşeancă "fostă deţinută" (pentru că au scos-o deja de la puşcărie), poate chiar şi "candidat favorit la alegerile prezidenţiale anticipate"? ***Când citiţi acest articol, se poate chiar să se fi terminat conflictul.***

Am înţeles care era butoiul de pulbere. ***Acum, de unde a sărit scânteia?***

În noiembrie anul trecut preşedintele lor a refuzat să semneze un acord care ar fi pregătit Ucraina pentru aderarea la Uniunea Europeană. În această chestiune a fost, desigur, strâns cu uşa de ruşi ("Ori eşti cu noi, ori cu ei"). *Poate că era mai bine să-l semneze, sfidându-l pe Vladimir Putin, deşi ne cam îndoim:* ***oare nu-i evident că Rusia este mai bogată şi mai puternică decât UE?*** Care UE, săraca, s-ar putea nici să nu mai mânjească multă vreme harta Europei cu prezenţa ei... Deci, măcar după acest criteriu, refuzul lui Ianukovici a fost făcut în interes naţional.

Este rău, îngrozitor de rău, dar **nici măcar pentru România nu mai este clar ce orientare (a se citi "subordonare") ar fi de preferat:** ***vrem cu UE, vrem cu americanii (şi Israel la pachet cu ei), vrem cu ruşii, sau cu chinezii?***

În fine, ar putea precumpăni într-o eventuală alegere ***amintirile sinistre pe care ni le-au lăsat ruşii şi evreii*** - cât de cruzi au fost şi unii, şi ceilalţi când au avut puterea în ţara noastră.

În rest, **americanii ne-au vândut în 1945**, de la distanţă, ca pe o marfă oarecare, **struţo-cămila UE ne-a fraierit**, curăţându-ne după 1989 de industrie, iar chinezii nu ne-au făcut nimic.

Dar astea sunt mai mult argumente afective... ce contează, parcă ne-a cerut cineva părerea?

Aşadar, ar fi cu totul şi cu totul ridicol să ne pronunţăm, din punct de vedere ucrainean, asupra faptului că filorusul Ianukovici este bun sau că "europeana" Timoşenko este rea, *sau viceversa.* **Dar în presa noastră cea de toate zilele se apasă atât de mult pe această "viceversa" (dictatorul criminal sovietic contra zâna zânelor, şi Ioana D'Arc pe deasupra), că ni s-a făcut greaţă.**

Ca în decembrie 1989...

Teoretic, v-am putea plictisi cu asemănările pe care le vedem pretutindeni. Dar **analogia cu trecutul este un mod instructiv de a privi prezentul...** uneori este atât de ispititoare, încât o mai aplicăm şi când nu trebuie.

Dar când am auzit că preşedintele Ianukovici a fugit, nu am mai putut stăvili torentul amintirilor: instantaneu, în urechile noastre a vuit elicopterul lui ***Ceauşescu****. Ce să mai vorbim despre proiectata represiune în forţă pe care Ceauşescul lor, ca şi al nostru, la vremea lui, nu a mai apucat să o pună în practică!*

Ei bine, ***Băseasca lor, Iulia Timoşenko****, ar putea dobândi şi anumite însuşiri de* ***Ioană Iliască*** *(în loc de D'Arc): tot ce trebuie să facă pentru aceasta este să-l prindă pe Ianukovici şi să-l execute. Apoi* ***ar mai putea chema şi minerii*** *(sau cine ştie ce masă de îndobitociţi, numai buni de tras o "mineriadă", s-or fi găsind pe meleagurile lor) ca să extermine reacţionarii.*

Dacă va câştiga lupta, şi Timoşeanca va fi nevoită să "cureţe" Piaţa Universităţii, sau cum s-o fi numind la ei, de zecile de mii de manifestanţi înşelaţi în aşteptări. Pentru că vor fi înşelaţi, aşa cum am fost şi noi în 1989, nu avem nici o îndoială.

Nicoleta Codrin

Atitudini

UNDE EŞTI TU, ŞTEFAN DOAMNE?

Că ne-au potopit iar streinii, mânca-le-ar inima cânii!

Ne calcă ogoarele, şi-otrăvesc adâncurile…
Ne tulbură apele, ne seacă fântânile…
Ne bubuie nopţile, ne dărâmă zidurile,
Ne mănâncă zilele, ne pângăresc mânăstirile!

Aşa glăsuiesc moldovenii acum, la 510 ani de la plecarea spre ceruri a domnului şi apărătorului lor.

Ţara arde de la Vaslui la Războieni, unde el a învins puhoaiele de turci, de la Runcu la Putna, unde-a zidit mânăstiri după fiecare bătălie, pierdută sau câştigată. Ţara arde sub pârjolul invadatorilor!

Încă din decembrie trecut ne bântuia gândul că ne pândesc multe şi grele încercări, chiar de la început de an. Mai concret, că guvernanţii, în dorinţa lor nesecată de a-şi proba slugărnicia faţă de stăpânii ce i-au adus şi-i menţin la putere, vor da noi lovituri propriului popor. Pe care-l mint, îl urăsc, îl trădează şi se grăbesc să-l îngroape.

Ţara asta binecuvântată de Dumnezeu vor s-o prefacă într-un pustiu. Asta însemnând visul de răzbunare al unor naţii …

DE CE VORBIM DE PUSTIU?

Pentru că aşa spun şi alţii. Iată doar două exemple :

"Earth Island Journal" titrează: *„U.S.A experimentează cu fracturare nucleară. În Texas se înregistrează* ***cutremure dese*** *şi avarieri ale clădirilor* ***din cauza exploatării gazelor de şist*** *prin fracturare."*

"Forbes", cunoscuta publicaţie tot de peste Ocean, relatează că la întâlnirea anuală a "American Geophysical Union" de la San Francisco, Leonid Germanovich de la "Georgia Institute of Technology" a vorbit despre ***„depozitarea deşeurilor nucleare în scoarţa terestră odată cu exploatările de gaze prin fracturare".***

După cum se cunoaşte deja, substanţele introduse în sol pentru fracturarea plăcilor tectonice sunt ţinute la secret.

La noi, concesionarea perimetrelor în vederea explorării, dezvoltării şi exploatării prin metoda fracturării hidraulice, este o „semnătură în alb" prin care 70% din teritoriul ţării ar putea deveni un vast şi veşnic depozit de deşeuri nucleare! Şi asta în plus faţă de celelalte câteva sute de substanţe toxice de care mai ştim câte ceva.

RĂZBOIENI, UN NOU PUNGEŞTI?

Duminică 26 ianuarie 2014

Nu se luminase încă de ziuă, când s-au auzit pe raza comunei nişte bubuituri. Sătenii mai în vârstă şi-au amintit de exploziile din război şi au început să se teamă. Nu fusese prevenit nimeni despre asta.

Dimineaţa, când oamenii erau la slujbă, bubuiturile s-au repetat. Preotul a întrerupt slujba şi împreună cu oamenii a ieşit să vadă ce se întâmplă. Şi au văzut maşini de teren ale SC Prospecţiuni SA, din cele care mişunaseră anterior.

Angajaţii firmei au fost întrebaţi ce caută acolo şi ce vor să facă pe pământurile oamenilor, fără ştirea şi consimţământul lor. De parcă ar fi un sat fără câini, în Ţara Nimănui… Au bălmăjit ceva în loc de răspuns.

În câteva zile oamenii au putut constata că atât în perimetrul construit al comunei, cât şi în afara ei (chiar şi în apropierea mânăstirii) au fost făcute sute de foraje. Găuri adânci de peste 10 m, între care erau întinse numeroase cabluri portocalii. Asemeni celor folosite la Moşna şi în atâtea alte sate din ţară.

Mai mult, în fântânile satului Valea Albă aparţinând comunei, apa e tulbure deja, întrucât pânza freatică este la 3-5 m adâncime.

Amplasarea cablurilor s-a făcut în mod iresponsabil, de exemplu la 2-3 m de apă curgătoare, fântâni şi chiar de zidurile caselor. Sau din 5 în 5 metri în zonă cu alunecări de teren.

Şi mai grav este faptul că legături de explozivi au rămas abandonate pe câmp, şi chiar în locuri unde copiii se dădeau cu sania sau cu schiurile, împiedicându-se de ele. O încălcare gravă de către Prospecţiuni SA, a prevederilor art.. 346 din Codul Penal privind nerespectarea regimului materialelor explozive. O iresponsabilitate ce putea duce la pierderi de vieţi omeneşti!

Oamenilor li s-a spus că au făcut cercetări ca să determine de ce sunt cutremure în ţară (Ziarul "Piatra Neamţ" din 29.01.2014). A fost invocat şi Comunicatul Romgaz, în care se arată: *„…Începând din noiembrie 2013 se derulează două contracte de lucrări cu nr. 1666 şi 1667 din 13.08.2013 în urma unei* ***proceduri de licitaţie publică cu compania SC Prospecţiuni S.A, în baza cărora se înregistrează date seismice în 2D şi 3D".*** Şi tot aici se precizează: „Obiectivul lucrărilor este reprezentat de localizarea în perimetrele investigate a zonelor de la suprafaţa solului corespunzătoare unor noi posibile acumulări de hidrocarburi convenţionale exploatabile".

Un scurt comentariu.

La ordin, Romgaz (ca şi Petrom), a constatat că nu mai poate face prospecţiuni şi a organizat licitaţie publică de lucrări cu compania SC Prospecţiuni SA, firma lui Ovidiu Tender.

În câteva luni, conform propriilor declaraţii, firma a încasat de la beneficiar peste suta de milioane de euro.

Cine plăteşte?

Poporul plăteşte! Prin preţurile majorate atât la gaze, cât şi la produsele petroliere (vezi accizele lui Ponta).

De altfel, tot Tender nu se sfieşte să recunoască faptul că a explorat mai bine de jumătate din perimetrele Romgaz şi Petrom. Iar de rezultatele prospecţiunilor profită şi Chevron.

Este limpede pentru oricine că **se pregăteşte amplasarea sondelor de explorare a gazelor de şist**, deloc convenţionale, prin metoda fracturării hidraulice.

Iar cele două contracte se referă la lucrări ce se vor efectua pe teritoriul a **58 de localităţi din judeţele Neamţ** (42) **şi Bacău** (16). **Se ţinteşte inima Moldovei profunde, istorice…**

Zeci de maşini ale SC Prospecţiuni au asaltat Schitul Rădeni al Mânăstirii Petru Vodă.

Ca urmare a presiunilor şi a nemulţumirilor comunităţii, la câteva zile a fost organizată de Primăria Războieni o întâlnire între săteni şi oficialităţi: prefect, şeful APM, Poliţie, precum şi reprezentanţi ai Romgaz, Prospecţiuni (printre care şi faimosul Dăianu, „naşul" dinamitei ecologice).

La torentul de nemulţumiri exprimate de săteni şi la întrebarea aflată pe buzele tuturor „De ce suntem minţiţi şi nu ne rezolvaţi zecile de sesizări şi plângeri?" s-au dat răspunsuri penibile şi au fost repetate aceleaşi promisiuni, de genul „bla-bla", ca şi până atunci.

Primarul comunei, Sebastian Ţarălungă s-a văzut nevoit să afirme: „Noi, de la Primărie, nu dăm nici un fel de autorizaţie pentru astfel de lucrări". Iar locuitorii comunei sunt şi mai tranşanţi în ceea ce spun: „Compania nu are acordurile noastre, suntem obligaţi să ne apărăm singuri"! Ca la Pungeşti, unde rezistenţa continuă şi se consolidează.

Iată că şi în **jud. Neamţ** oamenii se trezesc şi se ridică.

La **Păstrăveni** în 17-18 decembrie au blocat drumul de acces.

Primarul din **Bozieni**, comună aflată la graniţa cu jud. Vaslui, nu departe de Pungeşti, a declarat de curând : *„La noi nu au ajuns cu răscolitul subsolului, dar sunt în apropiere.* ***Îi aşteptăm cu ghioaga la hotar.*** *Nu au ce căuta în comuna noastră. Nu vrem să se repete şi la noi situaţia de la Pungeşti".*

Sâmbătă 1 februarie 2014

La **Curtici, jud. Arad**, a avut loc o mare **manifestaţie** la care au participat peste 1000 de oameni. Printre ei, 10 primari de comune şi zeci de consilieri locali, organizaţii civice, oameni de ştiinţă, profesori, medici, preoţi.

Indiferent de culoarea politică, aleşii locali s-au pronunţat cu hotărâre împotriva explorărilor şi exploatărilor gazelor de şist pe teritoriul judeţului. A fost ca un avertisment dat firmei "Prospecţiuni S.A." şi "Panfora Oil & Gas", filială a Grupului MOL din Ungaria, dar şi guvernanţilor care sprijină acţiunile ilegale ale acestora.

Semnificativ a fost mesajul transmis de un primar: *„Nu vreau să cresc cămile în comuna mea, eu vreau să cultiv paradaici"* (acele roşii mari, grase şi gustoase, pe cale de dispariţie).

Cinste lor, arădenilor!

Joi 6 februarie 2014, ziua Roşiei Montane

În multe **localităţi din Munţii Apuseni** moţii au aniversat cum se cuvine împlinirea a 1883 de ani de la prima atestare documentară a existenţei Roşiei Montane.

După manifestările omagiale au avut loc acţiuni de protest împotriva proiectului companiei G.C.

Moţii i-au avertizat încă o dată pe cei care ne sfidează şi vor să distrugă vestigiile milenare, istorico – culturale ale românilor şi întregii omeniri că nu vor reuşi să-şi realizeze planurile criminale.

La Braşov, ziua dedicată Roşiei Montane a fost marcată de o manifestare cultural-ştiinţifică desfăşurată la Casa de Cultură „Reduta".

În finalul manifestării s-a dat citire mesajelor adresate braşovenilor de către moţii din Câmpeni, şi moţilor de către ţăranii din Pungeşti. Iată esenţa acestor mesaje, primite cu puternice aplauze :

Dl. prof. Dan Burz :

„Astăzi, la aproape 2 milenii de când s-a scris pentru prima oară despre existenţa ei, să fi venit oare vremea ca Roşia noastră Montană să se stingă? Să devenim oare martori nevrednici ai îngropării istoriei românilor şi a acestui nepreţuit patrimoniu universal?

Ei bine, răspunsul moţilor este un categoric „NU". Cât timp mai suntem în viaţă, Roşia Montană va mai fiinţa. Cel puţin încă 2 milenii!"

Dl. colonel (rez) Ioan Uţiu :

„Dacă Roşia Montană va pieri, cu ea va pieri şi esenţa românismului

Numai că ea există de milenii şi îşi va dovedi veşnicia!

Atunci când din piepturile a milioane de români se va auzi strigătul „Uniţi salvăm TOATĂ ROMÂNIA" înseamnă că Unirea a devenit din nou realitate, iar izbânda a noastră este!"

Dl. Const. Spiridon, fost primar la Pungeşti:

"Fraţi ai noştri, apărători ai Munţilor Apuseni!

Să ştiţi că nu suntem străini de lupta pe care voi o duceţi de ani buni întru salvarea Roşiei Montane. Vă asigurăm că lupta şi rezistenţa voastră este şi a noastră, a întregului popor. De va fi nevoie, să ne daţi un semnal şi ne vom ridica, vom trece munţii şi vom fi alături de voi. Uniţi, vom învinge, vom salva Munţii Apuseni şi România toată!

Din partea rezistenţei Pungeşti, cu dragoste şi consideraţie, d-lui prof. Dan Burz şi moţilor săi, români adevăraţi!"

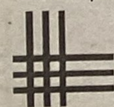
Şi un îndemn pentru toţi românii:

Să nu uităm că jumătate din acest popor sunt ţărani, iar veşnicia s-a născut la sat.

Să ne alăturăm luptei lor, să nu-i lăsăm singuri în faţa cotropitorilor.

Suntem în legitimă apărare!

Viorel Tocan, Braşov

ŞEFUL

Nicador Zelea-Codreanu, prezent!

Aşa este obiceiul la legionari, să ni-i amintim pe cei plecaţi dintre noi ca şi cum nu ar fi plecat.

Martirii şi eroii care au însemnat cu adevărat ceva în Mişcare sunt pomeniţi, salutaţi legionăreşte şi se spune, în locul lor, *"Prezent!"*.

Pomelnicul şedinţei de cuib legionar începe cu Codreanu, Căpitanul, şi, de foarte curând, se termină cu Codreanu, Şeful nostru până mai deunăzi.

Hai să-l scriem, măcar acum, cu majusculă: ***ŞEFUL.***

Acest cuvânt a fost folosit pe scară restrânsă şi, oricum, cu modestie. Peste ce cine să mai fii Căpitan sau ce titlu să mai porţi, când nici măcar nu mai sunt grade legionare?

Adevărul trist este că avem tot mai mulţi "prezenţi" cu semnul exclamării şi salut legionar, dar din ce în ce mai puţini în viaţă. Undeva, acolo sus, veghează cohorte întregi de legionari.

Foarte mulţi sunt sfinţi "cu acte în regulă", pentru că adevărat s-a spus: temniţele comuniste au umplut cerul de sfinţi. Erau legionari, fără îndoială, degeaba se ascund unii după deget, eufemizându-i ca "luptători anticomunişti" etc. Iar ceilalţi, oricum, sunt oameni cu "O" mare, aşa cum rareori se mai nasc în generaţia asta infirmă.

Dar ei nu bântuie lumea, dimpotrivă, sunt liniştiţi că şi-au făcut datoria, tot aşa cum nici toţi creştinii trecuţi la cele veşnice nu se întorc să-i mântuiască pe cei de astăzi cu de-a sila.

Şi atunci, cu tot sprijinul din cer, de care nici un creştin nu s-ar îndoi, **lupta va trebui dusă mai departe cu cei de aici**, între care nu a mai rămas nici un Codreanu.

Ultimul Codreanu legionar

Nu a mai rămas nici un Codreanu **legionar**, că **altfel, ei mai există, binecuvântaţi cu ascendenţa lor de cea mai bună calitate.** Tot aşa cum mai avem şi Emineşti, dar nu sunt nici poeţi, nici ziarişti.

De ce nu mai vor Codrenii să aibă de-a face cu Legiunea?

Păi, nu putem să-i învinuim, că **toate regimurile care s-au tot perindat prin ţara asta au ştiut să-i facă să sufere.** O ironie de-a dreptul mizerabilă: **statul "naţional-legionar" nu a făcut excepţie...** Orice om are o limită - doar Dumnezeu îi ajută pe câte unii să şi-o depăşească - şi lor **le-a ajuns.**

Şi atunci, când toţi descendenţii nu ştiu cum să se mai ferească de ceea ce sunt cu adevărat, vreţi să spuneţi că un Codreanu care să stea drept şi să spună cu mândrie "sunt legionar" nu este un erou? Ba este.

Să te cheme Nicador Zelea Codreanu vi se pare un privilegiu?

Categoric, acest nume nu i-a adus niciodată vreun avantaj, numai piedici i s-au pus - şi în comunism, şi în post-comunism.

Este un erou, numai că acum nu-l mai avem printre noi, s-a dus şi el să dea raportul la Căpitan, aşa cum au făcut-o, în ultimii ani, atâţia bătrâni legionari pe care tineretul nu s-a mai învrednicit să-i înlocuiască. Poate, în acest caz particular, dacă nu e cazul să fim excesiv de formalişti, salutul nu va fi "Bine v-am regăsit, Căpitane! Ţara şi Legiunea o duc rău, să trăiţi!", ci "Ce mai faci, Unchiule?". Dar în rest, la fel: Ţara şi Legiunea, tot rău.

Omul, aşa cum l-am cunoscut

Nu-l putem *retrograda* pe NICADOR la rangul de personaj *simbolic.*

Este un Codreanu, că aşa s-a născut,* nu a avut de ales. Dar este omul pe care îl IUBIM, care *NE-A SCHIMBAT VIEŢILE, pentru că AŞA A ALES EL.

A fost şi "Florel", pentru prietenii mai apropiaţi (subsemnatul, cel puţin din cauza marii diferenţe de vârstă, nu i-am zis vreodată aşa).

Cum a găsit vechiul grup de legionari de la Biserica Gorgani, nu ştiu, nici cum a adunat puţinii tineri pe care i-a avut alături, din aceia atât de greu de aflat astăzi.

L-am cunoscut mai târziu, atunci când organizaţia deja începuse să meargă, editând şi acest ziar foarte longeviv având în vedere condiţiile în care apare.

"Cuvântul Legionar" se pregătea să sufle peste tortul cu o singură lumânare, iar eu mi-am petrecut o oră mergând pe jos de la Universitate până acasă, rememorând în continuu un număr de telefon de pe un afiş. (Ca orice intelectual care "se respectă", nu aveam la mine cele necesare scrisului, fiind "abonat" al computerului; cât despre telefoanele mobile, ele îmi fac silă: nici astăzi nu am.)

În ordine cronologică, l-am întâlnit întâi pe dl. Nicolae Badea Petrescu, care mi-a răspuns la telefon şi m-a abonat la ziar. Şi el era un erou, venit parcă din alte vremuri, care trecuse de 80 de ani, dar împărţea neobosit noul ziar, cu un tonus incredibil de tineresc.

Apoi vine la rând Nicoleta Codrin care mi-a răspuns la o scrisoare, la "Poşta Redacţiei", invitându-mă şi să fac o vizită la sediu, să ne cunoaştem. Despre ea n-o să scriu nimic acum, că mai rezistă încă pe baricade; mă limitez să spun doar că am devenit buni prieteni.

Când am ajuns la sediu, **l-am întâlnit în sfârşit, pe dl. Codreanu.**

Nu vreau să dramatizez, dar, **cu toate că era cât se poate de modest şi deschis, m-am simţit intimidat: monument în viaţă!**

Mai târziu am înţeles întrucâtva trăirea de atunci, când am citit o carte scrisă de Gheorghe Eminescu, nepot al poetului şi jurnalistului nostru de zile mari. Erau şi fotografii ale autorului, în care trăsăturile lui Mihail Eminescu erau prezente, dar era şi ceva mai profund, o filiaţie subtilă, în "aerul" celor scrise, deşi, aşa cum spuneam mai devreme, nici un Eminescu nu s-a mai îndeletnicit cu adevărat cu scrisul. Aşa stăteau lucrurile şi cu Nicador Zelea-Codreanu.

Fireşte că sediul avea pe pereţi fotografii cu Căpitanul, ba chiar şi o statuie-bust. Cum Căpitanul, ca şi Eminescu (şi din motive similare) a trăit numai până la 39 de ani, chipul Şefului te făcea să te întrebi cum ar fi arătat unchiul său dacă nu ar fi făcut Carol al II-lea ce a făcut.

Apoi anii au trecut, impresia s-a mai estompat pentru că am avut norocul să devin un musafir obişnuit de-al casei şi raporturile au căpătat o oarecare familiaritate.

Pentru mine, a fost, simplu, "domnul Codreanu", adresat direct cu "domnule" şi atât (am cu 44 de ani mai puţin). Dar, **pus dl. Codreanu alături cu bustul Căpitanului, o nuanţă de monumental a persoanei vii a rămas până la sfârşit.**

Amintirea lui se leagă şi de alte momente dragi, care pe mine, personal, m-au împrietenit mai mult decât orice altceva cu grupul legionar: ***taberele de muncă.*** Dl. Codreanu ne-a vizitat, de fapt ne-a şi condus cu maşina, iar ajuns la "locul faptei", îmi aduc aminte că ne îngrijora cu dorinţa lui de a munci alături de noi. **Punea "osul la treabă" cu dragă inimă**, dar eram mai uşuraţi când îl opream, pentru că nu a apucat, totuşi, destul de tânăr această frumoasă întoarcere a obiceiurilor legionare.

Cât de familiare erau relaţiile?

Păi avem, chiar şi acum, un bar "al nostru" unde dl. Codreanu ne făcea cinste cu o bere (- două...) de ziua lui, precum şi o anumită grădină cu foişor, verdeaţă, grătar şi pitici unde ne întâlneam, tot în acelaşi grup şi la asemenea ocazii. Nu vă spun unde sunt acestea, nici în ruptul capului! Care le ştiţi deja, norocul vostru, iar care nu, nici nu trebuie. Dar sunt **două locuri unde îl vom vedea aievea, ca şi la sediu**, oricând ne vom afla acolo. Chiar şi peste douăzeci, treizeci de ani, chiar şi în ultima zi a vieţii.

Şeful Mişcării Legionare

Există pe internet un articol publicat acum câţiva ani de ***"Evenimentul zilei"*** - un ziar chiar mai **rău** şi mai îngenuncheat unor interese antiromâneşti decât marea majoritate a presei de la noi - un articol, spuneam, în care **dl. Codreanu** este prezentat drept **conducătorul a ceea ce a rămas din "aripa codrenistă" a Mişcării Legionare.**

Mult din acel articol e răuvoitor, scris tendenţios şi la comandă - parcă-i şi vedem pe ziarişti gudurându-se şi dând din coadă pe lângă un şef care le aruncă un os şi îi asmute apoi asupra legionarilor: "Şo pă ei!" ***Dar partea cu "conducătorul" nu e rău intenţionată.***

Ce a fost dl. Codreanu, în raport cu Mişcarea?

LEGIONAR (confirmat de ultimul comandant legionar contemporan cu noi, dr. Ionel Zeana; nota bene: vorbim de comandanţi făcuţi de Căpitan, nu de epigonul lui), **ŞEFUL** organizaţiei noastre şi **DIRECTORUL ZIARULUI** pe care îl ţineţi în mână acum. **A fost şi membru al SENATULUI LEGIONAR** încă de la reînfiinţare şi **cel de-al patrulea Şef al acestuia** (după Ionel Zeana, Nelu Rusu şi Nicolae Badea Petrescu).

E mult? E puţin?

Nici una, nici alta. Dar este trist. Ce am văzut, în general, în 10 ani de când sunt prieten cu aceşti legionari? O mulţime de bătrâni inimoşi, capabili încă de entuziasm, mulţi dintre ei într-o formă fizică mult mai bună decât ar fi fost de aşteptat, şi puţini tineri. Şi ştiţi de ce e trist acest lucru? Pentru că **prea puţini au fost dispuşi să preia steagul pe care bătrânii l-au purtat până ce au plecat de pe astă lume.** Într-o lume cât de cât normală, tineretul (fie el şi de 40 de ani) preia toate idealurile, toate luptele şi jertfele, iar bătrânii se odihnesc, îşi iau nepoţii şi strănepoţii pe genunchi şi le povestesc din alte vremuri. Le transmit înţelepciunea, dar nu le mai sunt directori, şefi, sau vreo altă formă de autoritate concretă. Doar într-un vid alarmant de tinereţe, aşa cum avem noi măcar din 1989 încoace, bătrânii au fost obligaţi să se frângă şi să moară încă purtând toate grijile acestea. Sfântă TINEREŢE legionară!?

Dacă Revoluţia ar fi venit mai devreme...

Dacă ar fi fost ceva mai devreme, măcar cu zece, douăzeci de ani mai devreme, ce lider ar fi fost Nicador Zelea-Codreanu!

"Adevărul este că nimeni nu mai putea da jos comunismul, oricum nu într-o ţară părăsită în ghearele Moscovei, care, la rândul ei...". Nu!! Comunismul, pur şi simplu, s-a împuţit, putred până-n măduva oaselor, şi a căzut sub propria greutate, ca să facă loc unui anticrist nou-nouţ, mai suplu şi mai perfid.

În orice caz, după marea prăbuşire, au fost câţiva ani în care parcă se respira un alt aer, de libertate... Dar între timp s-a îmbâcsit şi acesta.

Aşadar, ***în anii 90, legionarismul a încercat să se reaşeze la locul lui firesc în societate, dar noul vlăstar s-a uscat repede sub povara imposturii şi a ignoranţei.***

Când vorbim de oameni care au trecut prin chinuri inimaginabile, dar nu au înţeles ce era de înţeles **vis a vis de fenomenul simist**, nu tu cât este impostură, dar ignoranţă da, cât cuprinde!

Şi atunci, nepotul Căpitanului a mai încercat încă un început legionar - de data asta curat. Şi aşa a şi rămas.

Dar nu s-au mai strâns atâţia oameni: e o generaţie pur şi simplu vlăguită, Dumnezeu ştie ce mai poate să urmeze!

Putea fi un şef extraordinar, nu era mai prejos decât fraţii Codreanu din vremurile bune ale Mişcării (toţi unul şi unul, nu numai Corneliu).

Dar nu a mai avut cui să-i fie şef.

Şi totuşi a făcut ce s-a putut face: încă mai scriem, tot ca urmare a efortului său iniţial, susţinut apoi în continuu până în ultimele luni de viaţă, încă mai desfăşurăm activitate legionară.

Nu l-am perceput niciodată ca bătrân. Lupta legionară îl întinerea, îi dădea un ţel. I-a mai întinerit şi pe alţii, le-a dat şi lor un ţel - poate că este o însuşire ereditară a Codrenilor.

Acum este un loc gol. Ştiu că sună ca o propoziţie standard în asemenea situaţii. Dar de data asta chiar aşa este. Este cu adevărat un mare gol în structura, sensibil mai şubredă, a acestui popor, care nici măcar nu l-a cunoscut.

Domnule Codreanu, chiar o să ne lipseşti. Nici nu-mi vine să cred că ai murit.

Ştefan Hâncu

DRAGI CITITORI

Volumul al II-lea al cărţii lui Nicador Zelea-Codreanu, *"Mişcarea Legionară – exprimări necenzurate"*, este gata de tipar. De aceea facem acest **apel la prieteni**, pe care îi **rugăm să ne ajute cu cât pot, dacă pot.**

Donaţia se poate trimite la ***NOUA ADRESĂ PENTRU ABONAMENTE***: Emilian Georgescu, str. Ghiocei nr. 23, sect. 2 Bucureşti, **sau** se poate aduce la sediu (str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2), în orice zi de vineri între orele 15 – 17.

Vă rugăm să specificaţi dacă doriţi să vă publicăm numele în ziar sau să vă păstrăm anonimatul.

În cazul în care trimiteţi bani pentru *tipărirea cărţii* pe adresa de abonament, vă rugăm să *menţionaţi* aceasta pe spatele mandatului poştal.

REDACŢIA

FLOREL

Aşa îi spuneau cei apropiaţi: membrii familiei, colegii din clasele primare şi de liceu, vecinii şi prietenii. Pentru ceilalţi era domnul Codreanu, camaradul Codreanu, Nicador. Sau Şeful.

Eu făceam parte din categoria celor care i se adresau cu "Florel", întrucât îl cunoşteam de **aproape trei sferturi de veac,** o viaţă de om.

Nicador era un nume prea grav, prea pretenţios pentru un copil, de aceea, probabil, îi spuneau toţi pe cel de-al doilea nume, Florel, mai ales că tatăl care ţinuse să fie botezat astfel, murise.

Ştiu cu precizie matematică când l-am cunoscut: anul, luna, ziua şi chiar ora, adică **1942**, septembrie, 15, orele 8 dimineaţa.

Mijlocul lunii septembrie coincidea odinioară, invariabil, cu **deschiderea şcolilor.**

Îmi amintesc cu nostalgie de această marcantă zi, când, însoţit de mama mea, am trecut pragul şcolii primare. Era o şcoală deosebită, se numea ***"Şcoala Maicii Domnului"***, aflată într-o clădire existentă şi astăzi la intersecţia Bd. Dacia cu str. Silvestru, vis-a-vis de locuinţa de odinioară a lui Mircea Eliade.

Era o şcoală mixtă, cu băieţi şi fete, o raritate în învăţământul primar de atunci, cu uniformă obligatorie, iar băieţii nu trebuiau să fie tunşi "zero" ca la absolut toate şcolile de băieţi. **Personalul care asigura învăţământul şi educaţia era format numai din maici** îmbrăcate în rasa monahală. Exista şi o capelă pentru rugăciuni, obligatorii înainte de prima oră de învăţământ. Salutul era "*Lăudat să fie Iisus*". Alte caracteristici: se învăţau în paralel limba germană şi limba franceză, nu existau pedepse corporale, ca îngenuncherea la colţul clasei sau bătutul la palmă cu nuiaua - metode universale, practicate în toate celelalte şcoli. Se dialoga, în schimb, scoţându-se la iveală greşelile făcute precum şi ce era de făcut pentru ca repetarea lor să nu mai fie posibilă. Şcoala era privată, dar taxele puteau fi plătite şi de funcţionarii cu lefuri modeste, întrucât erau modice.

FLOREL era mai înalt şi mai voinic decât toţi ceilalţi, mai volubil, nu era timid - caracteristici care au făcut ca - neoficial - să fie desemnat de către noi, colegii lui, **şeful clasei. Învăţa bine**, dar nu era discrepanţă între nivelul cunoştinţelor între elevi, întrucât maicile, bune educatoare, aveau grijă ca nimeni să nu rămână în urmă, ci plutonul să fie unul compact.

În clasa întâi, de Crăciunul anului 1942 s-a organizat serbarea tradiţională la care au asistat toţi părinţii. Îmi amintesc că împreună cu FLOREL şi alţi doi colegi am recitat o poezie cu titlu semnificativ: "*Ai noştri sunt aceşti munţi*", într-un stil patetic dar care a obţinut aplauze puternice. Mi-am amintit de versurile poeziei recitate multă vreme, dar nu am ştiut cine le-a scris, cine a fost autorul. Am aflat abia după două-trei decenii: poetul Aron Cotruş, simpatizant legionar, pus la index din acest motiv şi repus în circuitul cultural abia în anii '60.

În scurtă vreme amândoi am trecut de pragul simplei colegialităţi de clasă, devenind prieteni. Locuind aproape unul de celălalt, ne vizitam des.

El stătea pe str. Maria Ghiculeasa, în carterul Tei, într-o locuinţă socială tip, construită pentru funcţionarii publici (care au devenit ulterior proprietari), eu locuiam în zona Şoselei Ştefan cel Mare, în apropierea renumitei fabrici de pâine "Otto Gagel" şi a "Morii Comerciale". Alături de acestea erau câteva depozite mari de lemne, cu linii de cale ferată şi cu multe motoare de tăiat; acum în locul lor se află frumoasa sală a Circului şi parcul cu acelaşi nume. Luând-o pe scurtătură printre depozite ajungeam lesne în cartierul Tei.

Ne jucam împreună în curtea casei lui, de unde nu lipseau cele două surori ale sale, Cătălina şi Răţuşca (nu am ştiut multă vreme de ce i se spunea aşa; am aflat de curând: pentru că îi plăcea să se "bălăcească"), şi nici vecinul său de vârsta noastră, Ovidiu. Florel mai avea un frate pe nume Arieş care, întrucât era mai mare, nu lua parte la jocurile noastre.

La capătul străzii Maria Ghiculeasa se construise în 1941 un impunător imobil care purta numele mareşalului Ion Antonescu, destinat să fie şcoală primară dar şi cămin pentru copiii orfani sau cei proveniţi din familiile sărace. **Jucam aici ping-pong sau şah,** în sală, iar afară se încingeau aprige partide de fotbal, mingea fiind... de tenis! Casa mareşalului Ion Antonescu şi-a păstrat destinaţia iniţială până la finele anului 1948, când a devenit unul dintre sediile Securităţii. Aceeaşi destinaţie sumbră a avut şi palatul "Curentul" al ziaristului Pamfil Şeicaru, de lângă sediul Poliţiei Capitalei.

Împreună mergeam şi la cinematograf: la "Dacia", vis-a-vis de actualul stadion "Dinamo", sau la "Clasic", pe strada Lizeanu, unde (mai ţin minte!) am vizionat, printre altele, două filme italieneşti care m-au impresionat: "Cele două orfeline" şi "Povestea unei coroane de oţel".

În preajma Crăciunului învăţam colinde. **Două ierni la rând am format un "trio": FLOREL, vecinul lui, Ovidiu, şi subsemnatul,** şi am mers din casă în casă atât pe strada mea, cât şi în zona lui, **cu colindul** de Moş Ajun şi în cele trei zile ale Crăciunului, încheind cu "Sorcova vesela" de Anul Nou.

De Florii îşi sărbătorea întotdeauna ziua numelui. La una din aceste aniversări, mama mea i-a pregătit un cozonac şi mi-a dat bani ca să-i cumpăr o carte. M-am dus la libräria "Sufrin" de unde am cumpărat cartea "Lacrimile mamei", autorul fiind Moş Nae (pe numele adevărat N. Batzaria), autorul cel mai îndrăgit de copii, pentru ei scriind numeroase cărţi: "Haplea", "Inelul pierdut", "Ina, fetiţa prigonită". Un autor odinioară celebru, cu cei mai mulţi cititori, astăzi complet uitat, pe nedrept. A murit în mod tragic, deportat la vârsta de aproape 80 de ani la canalul Dunăre - Marea Neagră!

S-a bucurat mult de prăjitura şi cartea pe care i le-am dat la petrecerea unde se aflau mulţi copii ca invitaţi. La un moment dat, mama lui Florel, o doamnă foarte frumoasă, m-a întrebat care dintre limbile studiate, germana şi franceza, îmi plăcea mai mult. Fără ezitare i-am răspuns: "Germana, întrucât se citeşte cum se scrie", spre amuzamentul celor din jur. Să precizez faptul că în familia Codreanu se vorbea germana, bunicul lui FLOREL, profesorul Ion Zelea-Codreanu, predase această limbă mulţi ani la liceul din Huşi.

Terminând şcoala primară, **în toamna anului 1946 FLOREL şi cu mine am continuat să fim colegi, înscriindu-ne în clasa întâi a liceului *"Cantemir Vodă"***, cu o bună reputaţie datorită profesorilor, toţi cu o temeinică pregătire profesională.

Se punea accent mult pe disciplină: elevii purtau pe braţ matricola cu litere aurii pe un pătrat de stofă roşie cu iniţialele liceului "L.C.V" şi cu numărul de ordine; era obligatorie şi purtarea şepcii cu cozoroc. Elevii erau atent supravegheaţi în recreaţie de către pedagog. Acesta nu permitea intrarea în clasă a celor care nu aveau ghetele făcute cu cremă sau care nu erau tunşi.

Doi ani mai târziu, în 1948, ne-am trezit că nu am promovat în clasa a III-a de liceu, ci în clasa a VII-a - aceasta datorită "reformei învăţământului" care desfiinţase "şcoala burgheză" şi o înlocuise cu cea de "tip nou", similară cu cea din URSS, cu îndoctrinare comunistă. Ca atare, mulţi profesori cu vechi ştate de predare au fost puşi pe liber, în locul lor fiind aduse cadre didactice submediocre care etalau o pregătire precară. Aveam la fizică un profesor, Mazilu, mereu turmentat, pe care noi îl poreclisem "Ţuică"; la geografie, o altă catastrofă, Stoica; la română, pe unul, Luca, fanatic proletcultist, care ne obliga să învăţăm pe de rost strofe din poezia "Lazăr de la Rusca" scrisă de Dan Deşliu. Se introdusese în programa de învăţământ limba rusă, cu texte greu accesibile din romanele "Tânăra Gardă" de Alex Fadeev şi "Povestea unui om adevărat" de Mihai Şolohov. Limba latină fusese eliminată, ca şi religia. Biologia se numea acum "Bazele darwinismului". Se studia şi "Constituţia RPR", iar savanţii sovietici erau daţi mereu ca exemplu de "deschizători de drumuri" în toate domeniile: nu italianul Marconi, ci Pavlov, cu reflexele căţelului lui, nu americanul Edison, ci marele agronom Miciurin! Pedagogi nu mai existau, nici obligativitatea de a purta matricolă şi şapcă.

Sărăcia se vedea pretutindeni, mai toţi elevii purtau treninguri, tenişi şi lodene din stofă grosolană. Totul se dădea pe cartelă, pe raţie, etaloanele care îţi acordau dreptul de a cumpăra fiind "punctele": la ulei, la zahăr, la pantofi, batiste şi ciorapi, chiar şi la lemnele de foc.

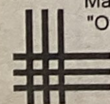
Cred că **perioada 1948-1955 a fost cea mai neagră** din istoria comunismului din ţara noastră. **Zeci de mii de arestări pe criterii politice**, cu acuzaţii de "duşman al poporului", "chiabur", "sabotor", "spion în slujba imperialismului", "calomniator al socialismului"; o presă sufocată de îndemnuri la "vigilenţă" şi "luptă de clasă" permanentă, cu abonamente obligatorii. La radio, zilnic, la orele de vârf se difuza emisiunea "Să învăţăm limbă rusă cântând". Gazetele de perete erau prezente pretutindeni, în toate domeniile.

În clasa a IX-a s-a întâmplat o scenă pe care nu-mi face plăcere să mi-o amintesc.

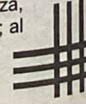
În curtea liceului au fost adunate toate clasele, de la a VII-a la a IX-a, atât cele de dimineaţă, cât şi cele de după amiază.

Directorul, vădit stânjenit, a ţinut o cuvântare în care a specificat că în liceu se afla un număr însemnat de elevi cu părinţi dovediţi a urî regimul comunist, care **trebuiau eliminaţi**, dar care puteau urma învăţământul la seral, fiind obligatoriu ca ziua să muncească undeva, ca **să se "reabiliteze" prin muncă.**

S-a dat apoi citire listei care cuprindea câteva zeci de elevi înlăturaţi din liceu din cauza apartenenţei politice şi sociale a părinţilor lor. Printre ei, desigur, a figurat şi FLOREL, motivându-se că familia sa legionară făcuse mult rău ţării!! S-a mai strigat numele lui Sturdza, deoarece familia lui avea moşii şi conace; al

lui Filiti, întrucât bunicul său, cunoscutul istoric, ar fi "denaturat" adevărul istoric; al lui Radu Noica, nepotul filosofului "reacţionar" Noica (despre care noi toţi nici nu auzisem până atunci); al lui Mircea Vlad, deoarece bunicul său fusese proprietarul restaurantului "Carul cu bere"; al lui Enacovici, deoarece tatăl sau, Titus, fondase ziarul de mare tiraj "Cuvântul" care devenise apoi legionar; al lui Drăgan, întrucât tatăl său fusese poliţist şi era atunci "epurat" (dat afară din serviciu); al lui X, Y, Z - nu mai nominalizez, lista fiind prea lungă, deoarece cuprindea fii de preoţi, de industriaşi, de negustori cunoscuţi. A fost o zi tristă, care a lăsat un mare gol în fiecare clasă, majoritatea celor eliminaţi fiind cei mai buni la învăţătură.

Am terminat liceul în 1953, clasa a XI-a, şi, puţin mai târziu, şi FLOREL, la seral.

Dar pentru el necazurile nu s-au oprit aici. La împlinirea vârstei de 18 ani a fost luat în armată, unde nu a făcut instrucţie - trageri cu arma sau aplicaţii tactice pe teren. A fost încadrat la "arma" ***"Rezervele de Muncă"!*** Acestea erau formate numai din **recruţi care nu aveau origine socială "sănătoasă"**.

Aşa cum spune şi numele "armei", **aşa-zişii "soldaţi" munceau timp de doi ani aidoma unor condamnaţi, în construcţii, la irigaţii, demolări, în condiţii grele, pe caniculă sau ger.** Uniforma, de culoare gri, era compusă din "pufoaică" şi bocanci grei. De 23 august, ziua "eliberării", culmea batjocurii, detaşamentele de muncă erau obligate să defileze în faţa tribunelor unde se aflau Gh. Gheorghiu Dej şi Ana Pauker, cu lopata sau târnăcopul pe umăr, în locul puştii. **După revoluţia din '89 anii de muncă forţată prestată au fost echivalaţi, pe bună dreptate, cu ani de detenţie politică.**

După "lăsarea la vatră" FLOREL a părăsit Bucureştiul, mutându-se la Braşov. Având o statură atletică şi fiind iubitor şi practicant de sport, a devenit **jucător de rugby la echipa de primă divizie *"Aripile Braşov"***. Formaţia cu numele amintit moştenise halele de lucru precum şi stadionul de la fostul I.A.R. ("Întreprinderea de Avioane Româneşti"). FLOREL juca în linia de "trei sferturi", foarte solicitată, care implică o bună condiţie fizică. Făcea antrenamente şi participa la meciurile din campionat, pentru aceste eforturi având asigurat un salariu mediu.

Dat afară din cauza **"originii nesănătoase"**, s-a **reîntors** în Bucureşti şi s-a angajat la un depou de maşini auto al RATB-ului, aflat în apropierea casei lui, la intersecţia Şoselei Ştefan cel Mare cu Vasile Lascăr. Astăzi acest garaj nu mai există, în urmă cu câţiva ani fiind demolat, preconizându-se ca în locul lui să se construiască un mall, fapt ce nu s-a realizat. Muncea mult şi numai noaptea, în schimbul trei, verificând minuţios maşinile, astfel ca acestea la orele 4 dimineaţa să poată ieşi în stare corespunzătoare pe traseu. A lucrat aici mulţi ani, apoi a fost **din nou dat afară**. Tot pentru **"origine nesănătoasă": doar era un Codreanu, nu?!** (periodic se mai făceau controale, vânându-se "duşmanii poporului").

A devenit conducător auto pe cursele IRTA din afara Bucureştiului. Am avut surpriza plăcută ca odată, mergând cu un autobuz la Alexandria, să-l găsesc pe bunul meu prieten pe post de şofer într-o maşină ticsită de pasageri, mai toţi ţărani (nu în sensul peiorativ) care aveau ca bagaje saci, papornițe şi chiar păsări vii. Aşa a cunoscut-o pe viitoarea sa soţie, doctoriţa Melania, care făcea naveta şi care i-a fost alături până la moarte.

Revoluţia din decembrie 1989 l-a prins în stradă, în toiul luptelor care, după cum se ştie, în Capitală s-au soldat cu peste 1.200 de morţi şi un număr şi mai mare de răniţi. **Cu soţia lui, doctoriţă, forma un echipaj care transporta de urgenţă răniţii la spital.** Şi au făcut multe curse, fără odihnă, expunându-se pericolelor care puteau să le pună capăt vieţilor. Deşi au activat fără tăgadă, în **prima linie a luptelor revoluţionare**, nu a făcut nici unul dintre ei demersurile de a obţine certificate de revoluţionari.

Pensionându-se, am avut prilejul (fiind şi eu în aceeaşi postură) să ne vizităm mult mai des.

Obţinuse brevetul de antrenor de rugby în urma cursurilor făcute şi a examenelor date, dar nu s-a angajat la nici o echipă. A preferat să-şi cumpere o casă într-o zonă minunată a ţării,

Delta Dunării (în inima ei, la Caraorman), pe care a amenajat-o. Stătea aici, fugind de sufocantul Bucureşti, cea mai mare parte a anului, de la sfârşitul lui martie până la începutul lui noiembrie. Era un pescar "înrăit".

Chiar din ianuarie 1990 fuseseră reînfiinţate fostele partide cu tradiţie, interzise şi persecutate până atunci, PNŢ, PNL; reînviase şi Mişcarea Legionară, dar... sub forma denaturată, simistă.

În Bucureşti exista gruparea din jurul lui Mircea Nicolau, cu ziarul propriu, "Permanenţe", o altă grupare era a lui Suru, o alta la Timişoara, în jurul "Gazetei de Vest" (director Ovidiu Guleş), alte cuiburi activând la Buzău, Bacău şi în alte părţi ale ţării. **Toate** acestea aveau un numitor comun: **preamărirea lui Horia Sima**, decretat "urmaş spiritual al Căpitanului", ignorându-se faptul dovedit că prin acţiunile sale a distrus Mişcarea Legionară, a contribuit la decapitarea ei, iar în ianuarie 1941, prin manevrele lui dubioase a scos-o în afara legii, membrii ei făcând ani grei de puşcărie, mulţi sfârşind în închisori. **Şi atunci FLOREL s-a hotărât să se implice în viaţa legionară.**

A renunţat la comoditatea vieţii de pensionar pe care o merita din plin după 44 de ani de muncă şi **a înfiinţat o organizaţie legionară de pură factură codrenistă, în vara anului 2000, delimitându-se de grupările simiste, fiind unica din ţară de acest fel.** Era înconjurat de legionari vechi şi încercaţi în anii de teroare comunistă, care îl cunoscuseră pe Corneliu Zelea-Codreanu, probând prin fapte aderenţa lor sinceră la Mişcare: dr. Ionel Zeana, av. Nelu Rusu, ec. Viorel Tănase din Sibiu, dr. Şerban Milcoveanu, dr. Vasile Grigoriu, av. Nicolae Coterbic, av. Nae Tudorică şi mulţi alţii. Ei aveau să facă parte, în scurt timp, din Senatul Legionar.

Primele întâlniri cu simpatizanţii au avut loc într-una din sălile mai mici ale ARCUBULUI, în str. Batiştei, apoi, datorită numărului tot mai mare de participanţi, au avut loc tot aici, dar în sala de mese. Nu au fost conferinţe, ci dialoguri cu întrebări şi răspunsuri între cei care se interesau de Mişcare şi cei care ofereau explicaţii, dr. Şerban Milcoveanu sau FLOREL (NICADOR).

Un fapt pozitiv care ieşea în evidenţă: **prezenţa tinerilor care au fost promovaţi în funcţii de conducere şi, implicit, de răspundere.**

Dar FLOREL (eu aşa continuam să-i zic, de mic) avea nemulţumiri justificate, spunând: "Dacă nu avem un sediu permanent, unde oamenii să vină cu încredere, şi dacă nu avem un ziar în care să se îmbine trecutul cu prezentul, înseamnă că nu existăm."

S-au rezolvat şi aceste două probleme majore: într-o casă din centrul Bucureştiului, pe str. Mărgăritarelor nr. 6, s-a amenajat şi s-a inaugurat sediul legionar cu câteva camere, apoi s-a înfiinţat ziarul cu apariţie lunară "Cuvântul Legionar", care se difuzează şi în unele ţări europene şi chiar în continentul nord american, care nu şi-a întrerupt niciodată apariţia în tot timpul celor aproape 11 ani de existenţă, ajungând la nr. 127.

FLOREL a desfăşurat o activitate amplă: ţinea conferinţe nu numai în Bucureşti, ci şi prin ţară, făcea lansări de carte legionară, se ocupa de relaţiile cu publicul, scria articolele de fond şi cel puţin încă unul în fiecare lună, ridica ziarul de la tipografie, îl ducea la chioşcurile din Bucureşti şi îl expedia distribuitorilor voluntari din ţară, primea abonamentele, era şi casier după moartea regretatului Nicolae Badea Petrescu, era administrator al sediului. Prezenţa lui îi însufleţea pe toţi. **Era un om de prim ordin în lumea legionară actuală.**

De două ori a fost în Italia, într-un tur de o săptămână în Nord, apoi în Calabria, ca invitat special al naţionaliştilor italieni la sărbătorirea de aici a Căpitanului. A apărut de câteva ori la diferite televiziuni, în ore de maximă audienţă, care s-au bucurat de mult succes. De asemenea, a dat interviuri şi la unele ziare cotidiene de mare tiraj.

Se construise o impunătoare troiţă la Tâncăbeşti, la 38 km de Capitală, unde, în noaptea de 29/30 noiembrie 1938 au fost strangulaţi 14 legionari de frunte: însuşi Şeful Mişcării, Corneliu Zelea-Codreanu, Nicadorii şi Decemvirii. La această dată FLOREL organiza aici, an de an, comemorarea trecerii lor în veşnicie, fiind prezente mereu persoane venite cu autocare şi microbuze închiriate sau cu maşini personale, din diferite oraşe ale ţării: Iaşi, Vaslui, Braşov, Târgovişte, Ploieşti, Galaţi etc. După două incidente cu simiştii care ne-au bruiat parastasul cu ode închinate distrugătorului din interior al Mişcării, a avut grijă ca la comemorare să nu ne mai întâlnim cu aceştia. În dese rânduri când era întrebat despre unirea cu simiştii, răspundea: *"Mişcarea Legionară a Căpitanului nu are nici în clin, nici în mânecă cu deviaţiile şi aberaţiile lui Horia Sima şi ale adepţilor săi; ei sunt un vâsc care vrea să se caţere pe trunchiul falnic al unui stejar"*.

În acelaşi timp a cultivat, cu succes, prietenia între camarazi. De exemplu, la casa sa din Delta Dunării era gazdă deosebit de ospitalieră cu cei din organizaţie.

Au fost zile minunate, de neşters din amintire, cu mese copioase, pe bază numai de peşte (pe săturate!), udate cu vinul rubiniu cunoscut sub numele 1001! Vizite la cherhanale, somni şi şalăi de peste un metru lungime, icre de ştiucă, scrumbie albastră de Dunăre, excursii cu barca cu motor la lacul Roşu şi Roşuleţ, Puiu şi Puiuleţ, cu tractorul la pădurea seculară Caraorman, monument al naturii, partide de pescuit! Plimbările cu barca cu motor pe canalele acoperite cu sălcii nu pot fi uitate, dar nici o furtună cumplită, iscată din senin, care mai-mai să ne răstoarne în mijlocul lacului Roşu! Am pierdut motorul în apa învolburată, eram uzi din cap până în picioare; noroc cu o şalupă care ne-a "pescuit" şi ne-a adus la mal...

Într-una din camere amenajase o minusculă capelă, cu o cruce din lemn sculptat, portretul Căpitanului, fotografii şi lumânări care ardeau în permanenţă.

Era cunoscut şi respectat de localnici şi făcea parte, ca voluntar, din *Garda de Mediu*.

Începând din 2003 şi până în prezent, în fiecare lună în perioada martie - octombrie ne întâlneam colegii de la liceul *Cantemir Vodă*, la un grătar şi o bere, la mine în curte. Nu a lipsit decât arareori; uneori Florel venea şi cu "Bebica", soţia lui. Prezenţa lui în mijlocul nostru ne bucura pe toţi, era un fel de rumoare când îşi făcea apariţia. Nu stătea mult la petrecere, era primul care pleca acasă întrucât nu era amator de sindrofii de lungă durată.

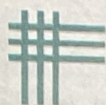
Dar în urmă cu patru ani a avut loc un eveniment care ne-a înfricoşat pe toţi: medicii i-au descoperit o tumoare. A fost operată. În zadar. Boala incurabilă a secolului i-a retezat firul vieţii.

În ultimele trei luni nu l-am vizitat şi nici măcar nu l-am sunat. Nu puteam să fiu ipocrit întrebându-l ce face (ştiam) sau urându-i sănătate (nu mai era posibil). Nu voiam să-l văd slăbit şi livid. **Am crezut că este mai bine să-l păstrez în sufletul meu aşa cum era înainte de cumplita maladie**, zâmbitor şi cu voce caldă.

A fost **înmormântat la cimitirul Bellu, lângă mama sa**, unde, alături de familie, de legionari tineri şi bătrâni, au fost prezenţi şi nouă "cantemirişti".

În intimitatea mea îl strig "Florel!", iar el răspunde "Prezent!". Aşa va fi şi în viitor, după 75 de ani de prietenie sinceră, **exemplară**.

Emilian Georgescu

La fosta închisoare Râmnicu Sărat

În Calabria

Afiş conferinţă Roma

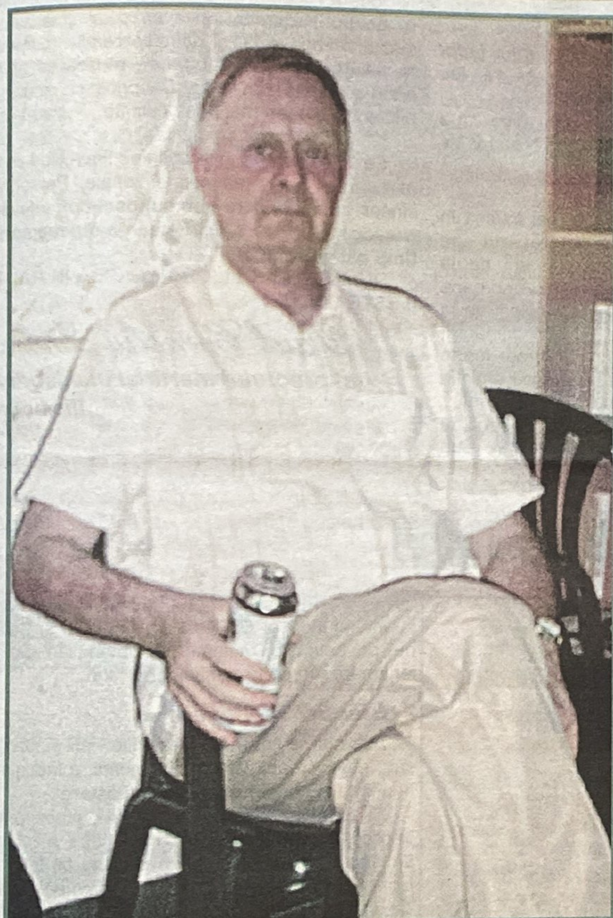
Pe şantier, în tabăra de muncă - Târgovişte

Comemorarea Căpitanului la Tâncăbești, cu făclii

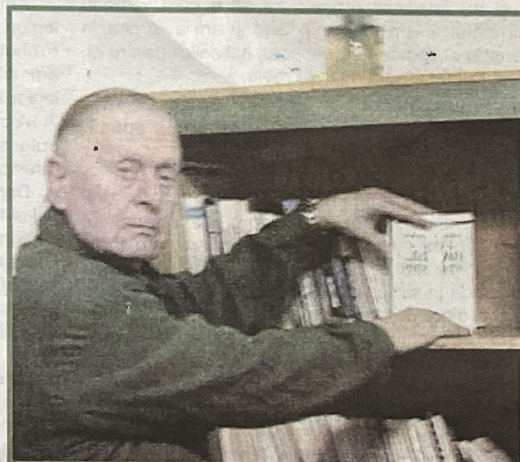

În vizită la cel mai bătrân legionar din lume, instructorul Viorel Tănase din Sibiu, 102 ani (2009)

Moştenirea Codreanu

DESPĂRŢIREA DE NICADOR

Ştiam că, acum nişte luni a trecut printr-o încercare cumplită – pierderea soţiei, după care boala sa a continuat să-l "macine". Ştiam şi că, în mod fatal, trebuie să se întâmple "ce e mai rău", dar acest ceva era, încă, "la viitor"...Şi, totuşi, a venit şi seara de **14 februarie 2014**, când telefonul a sunat şi... şi... şi... vocea din receptor m-a copleşit: *"A MURIT NICADOR!"*

++++++++++++++++++++++++++++

Am avut intenţia să-l evoc la slujba de înhumare, dar ştiam că mă va copleşi emoţia şi am renunţat. Cu certitudine, în situaţia inversă, el ar fi reuşit să facă faţă momentului...

Am realizat atunci una dintre multiplele lui calităţi, definite atât de frumos de Radu Demetrescu Gyr în *"Îndemn la luptă"*:

"Înfrânt nu eşti atunci când sângeri
Şi nici când ochii-n lacrimi ţi-s:
Cele mai crâncene înfrângeri
Sunt renunţările la vis ..."

Nicador n-a fost niciodată ÎNFRÂNT! **El „a visat" pentru noi toţi** şi şi-a dat silinţa întotdeauna să ne arate ce e mai important de făcut, a combătut nedreptatea şi incorectitudinea şi, chiar bolnav fiind, n-a abandonat această atitudine.

A cunoscut de mic copil, din familie, nemijlocit, consecinţele mentalităţii conducătorilor comunişti de frunte de tipul lui Vasile Luca, pe care îmi permit chiar să-l citez: *"Mai bine arestăm 10 nevinovaţi decât să scăpăm un «bandit»"*. Iată de ce a fost un atât de convins şi neobosit combatant al prozeliţilor acestora.

Îmi amintesc că după 1989 am văzut la televizor un interviu, cred că ultimul, luat regretatului Petre Ţuţea, care a fost întrebat cam aşa:

"...Acum, când vedeţi lumea de după revoluţie, nu vă pare rău de toate suferinţele îndurate pentru această ţară?"

La care marele înţelept a răspuns ferm:

"Mulţumesc neamului românesc că mi-a făcut onoarea de a-mi permite să sufăr şi să fac sacrificii pentru el!"

Recunosc faptul că răspunsul pe mine m-a emoţionat, dar, trebuie să subliniez, pe Nicador l-a **mobilizat.**

***

Am fost **colegi de liceu** şi ne-am mai întâlnit în timp, dar abia în anul 2003 ne-am revăzut „pe îndelete", cu ocazia împlinirii a 50 de ani de la terminarea liceului. De atunci ne-am văzut aproape lunar în cadrul unor întâlniri ale foştilor colegi de la liceul *Cantemir Vodă*. Rămăsese un bun camarad, cordial, ca şi în liceu, iar întâlnirile erau foarte plăcute, reconfortante, cu discuţii bazate pe amintiri şi întâmplări amuzante din trecut dar şi din prezent.

Acum, când reiau firul momentelor petrecute împreună, realizez superioritatea lui, atât sub aspectul bagajului de cunoştinţe generale, dar, mai ales, a modului de exprimare, în scris sau prin viu grai. Şi toate acestea atât de natural, de firesc, fără aere de specialist sau profesor.

Trebuie să recunosc, cu ruşine, că, uimit fiind de **productivitatea scrisului său**, l-am suspectat la un moment dat de „afirmaţii gratuite". Şi atunci **am verificat cifrele din articolul respectiv**.

Nu mai spun cât timp am pierdut eu, dar **totul era probat cu documente oficiale.**

Fără să ştie, mi-a dat cea mai severă lecţie: ***Când un om te depăşeşte, nu-i mai căuta defecte, ci recunoaşte-i, cavalereşte, superioritatea!***

Poate că uneori mi-a apărut cam „pătimaş" sau „exagerat", dar era şi el om, însă un om care a pus suflet în absolut tot ce a întreprins. **Oricât de tare "a bătut vântul", el a rămas perfect VERTICAL.**

Era un mare iubitor de animale, deci un suflet deosebit. Colegul nostru, Emilian, la care ne întâlneam de obicei, avea un câine, Pazvante, un deliciu care era parte integrantă din grupul nostru. Niciodată Nicador nu a venit fără mâncare gătită de el pentru Pazvante. Şi avea câini şi acasă, şi la sediu; hrănea chiar şi păsările cerului (porumbeii)... M-am întrebat mereu cum de reuşea să aibă timp până şi pentru animale. De orice se apuca făcea eficient şi de cea mai bună calitate...

***

Să fiu iertat, dar afirmaţiile de tipul „Nu-l vom uita" mie mi se par prea convenţionale. Personal cred sincer că **aceia care l-au cunoscut cu adevărat pe Nicador, NU POT să şi-l şteargă din memorie atât timp cât vor fi lucizi .**

DUMNEZEU SĂ-L ODIHNEASCĂ **ÎN RAI, UNDE ÎI ESTE LOCUL!**

Paul Corneliu Imbrescu

fiul preotului martir al închisorii Aiud, Ilie Imbrescu

***

MOŞTENIREA CODREANU (continuare din pag. 2)

Articolele îi reflectau personalitatea: incisiv, expresiv, realist, cu o logică impecabilă, analist profund punând întotdeauna "punctul pe i".

În relaţiile cu oamenii era însă întotdeauna indulgent, chiar dacă respectivul îl jignea sau îl dezamăgea: era de o modestie şi o bunătate rar întâlnite. Indiferent cum se purtau ceilalţi, el reuşea să fie de o eleganţă sufletească desăvârşită.

Fac o paranteză: Chiar şi italienii s-au bucurat că erau contemporani cu un membru al familiei Căpitanului, care mai era şi legionar. Atraşi de personalitatea lui Corneliu Zelea-Codreanu şi de doctrina lui (pe care o apreciază de mult timp), au considerat că era o datorie de onoare pentru ei să-l invite pe "nipote del Capitano" ca să-l sărbătorească împreună pe Şeful Gărzii de Fier. I-au organizat turnee şi primiri demne de "Il Duce" şi în Nord, şi în Sud, şi au împânzit oraşele cu afişe care vesteau evenimentul. L-am însoţit în Sud şi am avut ocazia să constat dragostea şi respectul italienilor pentru el. Am fost impresionată! Dar să revin.

Am muncit cot la cot şi ne-am distrat împreună: am reînviat o lume care părea apusă, lumea legionară.

Ne-am renovat sediul, am creat o bibliotecă de unde puteau împrumuta cărţile legionare toţi doritorii, am ţinut conferinţe, am construit un site, am umplut periodic oraşul cu mii de afişe legionare, am făcut anual tradiţionala comemorare de la Tâncăbeşti cu fasole caldă în străchini de lut şi cu făclii, am scos un compact disc cu toate imnurile Mişcării (inclusiv *"Marşul legionarilor basarabeni"*, *"Echipa morţii"* etc.), am organizat seri de poezie legionară.

Am tipărit cărţi (*"Legiunea pentru supravieţuirea Neamului"*, *"Doctrina Mişcării – compendiu"*, *"Cal*

troian intra muros", *"Circulări şi manifeste"*, *"Mişcarea - exprimări necenzurate"*).

Am făcut tabere de muncă şi de educaţie legionară în toată ţara (Bucureşti, Dâmboviţa, Sibiu, Prahova, Hunedoara, Covasna, Neamţ). Am scris şi am difuzat timp de aproape 11 ani singurul ziar legionar din lume.

Am încercat să sădim în sufletele tinerilor dragostea pentru valorile tradiţionale româneşti "aruncate în aer" de duşmani.

Dar am fost şi în drumeţii, la pescuit în Deltă, în pelerinaje la locurile de asasinare a elitei legionare (Râmnicu Sărat, Râşnov, Predeal, Aiud), am dat petreceri pentru camarazi şi prieteni.

Şeful nostru sobru era un dansator pasionat, îi plăceau (pe lângă muzica simfonică şi marşuri) ritmurile tinereţii lui - anii 60 – 80. Şi jazzul. Cânta (avea o voce caldă de tenor, moştenire maternă) şi făcea eforturi lăudabile să nu-şi astupe urechile când "îi ţineam isonul". Anturajul lui fusese format numai din intelectuali, citea enorm, şi era o plăcere să-l asculţi vorbind pe diverse teme - trebuia doar să-l "provoci". Fusese nepotul favorit al celor doi fraţi supravieţuitori ai Căpitanului, Decebal şi Cătălin, şi ne povestea o mulţime de întâmplări din lumea legionară, de pe front şi din închisori.

Sfârşit? Nici gând!

Aşa cum a luptat cu greutăţile vieţii şi, prin scrisul său, cu duşmanii ţării şi ai Mişcării, a înfruntat până în ultima zi un cancer perfid, metastazat.

Şi astfel am mai avut de trecut o probă: am urcat, împreună, pe anevoioasa cale către mântuire; noi am făcut câţiva paşi, el i-a parcurs pe toţi. În mod sigur a dat senin raportul: ***"Unchiule Corneliu, Căpitane, n-am stat cu mâinile în sân! Şi nici nu te-am făcut de râs!"***

Dar tabăra naţionalistă a pierdut un luptător de elită. Prezenţa şi cuvântul lui mobilizau.

Cred că toţi îşi datorează lor înşişi un moment de sinceritate şi realism, recunoscând faptul că nepotul Căpitanului a fost **cel mai bun** dintre cei aflaţi în fruntea unei organizaţii naţionaliste după 89. A reafirmat drumul Căpitanului şi a mers pe el până la capăt. I-a deranjat mulţi din cauza asta.

Vom fi de acum cu toţii mai singuri în faţa uneltirilor vrăjmaşe.

Deşi i-am făcut gardă de onoare la catafalc, deşi i-am aruncat ultimii bulgări de ţărână pe sicriu, pentru noi prezenţa lui e o realitate: ni s-a impregnat în suflet. Dumnezeu a rânduit să ne întâlnim şi să **NE IUBIM** pentru ca flacăra sădită în noi să lumineze mai departe orizonturi legionare.

"Trebuie să menţinem jarul mocnind, pentru că odată şi-odată din el va sări scânteia care va aprinde din nou focul de altădată" spunea Şeful. Şi a fost cea mai înţeleaptă şi de calitate persoană pe care am cunoscut-o!

PRÂSLEA

La noi, la români, PRÂSLEA e totdeauna cel mai grozav. Răsfoiţi cărţile cu basme şi aduceţi-vă aminte că în Harap-Alb, împăratul în blană de urs n-a strigat „Văleu!" decât atunci când Prâslea s-a repezit la el, neînfricat, cu sabia-n mână.

Miopi la criteriul VALOARE (era şi firesc, noi nu aveam decât vreo 9 - 10 ani prin anii '41-'42), **"ăia mari" de pe strada noastră îl luam la goană pe PRÂSLEA-FLOREL** care, curios şi băgăcios, se erija în egalul nostru. Eu eram mai tolerant cu ţâncul de şase ani; frate-său, Arieş, mai intransigent: „Du-te, mă, acasă, mucosule, şi lasă-ne în pace!". O acceptam în „gaşcă" doar pe Margareta (Răţuşca), sora mai mare, care ne urmărea zâmbind cu cei mai frumoşi ochi bleu-verzui din Europa.

I-a făcut Dumnezeu frumoşi, pe toţi ai lor. Începând cu Căpitanul, care, dacă n-ar fi nutrit dorinţa de a scăpa grădina românească de omizi, ar fi putut fi un *seducător actor de cinema,* **şi sfârşind cu PRÂSLEA-FLOREL,** toţi ai lor impresionau prin ţinută şi **distincţie.**

Suferinţa nu i-a ocolit. I-au lovit mai întâi venalii care-şi vedeau periclitată îmbogăţirea oneroasă, apoi vasalii Moscovei care **n-au permis copiilor din familie să-şi cucerească vreo diplomă universitară.**

Ce este, de fapt, o diplomă, un titlu?

Nu neapărat o confirmare care să ateste şlefuirea spiritului, ci, pur şi simplu un **act cu valenţe birocratice.**

Nici Eminescu n-a avut vreo diplomă în buzunar, spre disperarea lui Titu Maiorescu care l-ar fi vrut „titrat", eventual belfer de filosofie ori bibliotecar-ŞEF. **Asta nu înseamnă că Eminescu nu a ajuns un pisc de cultură** şi, spre deosebire de mulţi titraţi universitari care o ştiau „pe-a lor", junele din Ipoteşti a adunat în creierul lui şi numeroase cunoştinţe din fizica, biologia şi chimia timpului. Să nu uităm că, fără să vâneze vreo diplomă, era nelipsit la cursurile lui Helmholtz şi ale altor mari profesori vienezi.

Florel Nicador Codreanu, PRÂSLEA de altădată, nu s-a mulţumit să-şi câştige pâinea cea de toate zilele, ci de-a lungul anilor **s-a apropiat stăruitor şi cu evlavie de luminile cărţii.**

Născut să fie un gânditor profund, un analist socio-politic rafinat, a devenit după 1990 un jurnalist ale cărui talent şi logică s-au făcut admirate, dar şi temute.

Ceea ce l-a caracterizat a fost o cinste excepţională, forţa pe care o dă convingerea că este **un continuator de idealuri.** Nu întâmplător ***„Cuvântul"* lui** poartă subtitlul *„Periodic al românilor naţionalişti creştini în duhul naţional creştin al lui Corneliu Zelea-Codreanu".*

Acuzat cu furie şi înverşunare că ar fi un port-parleur al antisemitismului şi intoleranţei, noi credem dimpotrivă, că **n-a făcut altceva cu scrisul său decât să apere, cu demnitate şi cumpănire, seminţia românească, batjocorită de unii alogeni** pe care i-am primit, hrănit şi adăpostit cu gânduri creştineşti, dar care, asemenea bursucului din poveste, n-au întârziat să se vrea stăpâni pe cuibul nostru păstrat cu jertfe şi vărsare de sânge, veacuri după veacuri.

În lungile noastre discuţii **nu am surprins la el nici o pornire vindicativă, nici o ideatică agresivă. *Gândea exact în spiritul unchiului său, Corneliu Zelea-Codreanu*** care, în cunoscuta scrisoare, echilibrată dar bântuită de tristeţe, îi scria lui Nicolae Iorga că, în ciuda brutalităţii poliţieneşti, legionarii se vor abţine de la orice acte de violenţă. Din păcate Iorga se metamorfozase jalnic: istoricul de prestigiu, naţionalistul intransigent îmbrăcase livreaua de „om de casă" al aventurierului Carol al II-lea.

În scrisul său Florel Nicador se lupta nu numai cu alogenii obraznici şi mincinoşi care-şi făcuseră un adevărat „business" din aşa-zisul holocaust românesc, **ci şi cu cei care încercau să-l cosmetizeze pe Horia Sima,** prezentându-l drept „continuator legal al Căpitanului". Nicador Zelea-Codreanu s-a străduit mereu să impună opiniei publice, cu acte şi alte argumente, un adevăr de necontestat: codreniştii veritabili nu au avut nimic de-a face cu acei neaveniţi din suita lui Horia Sima care se fac vinovaţi de abuzurile din toamna şi iarna anului 1940. Se ştie bine că însăşi familia Căpitanului a suferit persecuţii în acea perioadă.

În lungile discuţii pe care le-am purtat cu Nicador în ultimii lui zece ani, am descifrat în spusele lui o tristeţe şi o revoltă care mă macină şi pe mine. Am inserat o parte din aceste gânduri comune în articolul meu „Imbecili din toate ţările, uniţi-vă!" ("Cuvântul Legionar" nr. 94, mai 2011). E vorba într-adevăr despre o mârşavă acţiune de prostire a tinerilor, mai ales, de către o puzderie de tabloide şi posturi TV ce cultivă incultura, vulgaritatea şi aşează pe piedestal VIP-uri cu picioare de lut. Această acţiune concertată urmăreşte să usuce rădăcinile conştiinţei noastre naţionale.

Nicador Zelea-Codreanu nu a fost un adept al extremismului, cum răuvoitor l-au catalogat inamicii românismului, ci un adept al coabitării cu alte etnii - cu două condiţii, desigur: egalitatea în drepturi şi respect reciproc. Aderenţa sa la creştinismul ortodox nu l-a făcut să conteste libertatea altora de a crede ori a nu crede, de a perpetua anumite dogme şi cutume religioase, de a păstra tradiţii. A fost însă, aşa cum am mai spus-o, **un duşman declarat şi consecvent al bolii care înmănunchează lenea spirituală, superficialitatea, abandonarea idealurilor naţionale** în favoarea acelui *"Ubi bene, ibi patria".*

Şi, mai ales, **PRÂSLEA AL CODRENILOR a luptat împotriva falsificării istoriei.**

A deranjat, desigur, clamând cu îndrăzneală să se continue extragerea grăunţelor de adevăr din puzderia de fapte brute, unele înşelătoare, petrecute în anii interbelici şi după aceea.

În scrisul său **prietenul meu din copilărie a reuşit să reînnoade firul istoriei noastre,** rupt cu brutalitate de cei care ne doreau risipiţi şi anihilaţi.

Iată pentru ce merită el să rămână atât în conştiinţa noastră, cât şi în aceea a generaţiilor care ne vor urma.

Radu Iftimovici

profesor doctor, laureat UNESCO

***

ÎN LOC DE BUN RĂMAS

L-am cunoscut pe Nicador Zelea Codreanu după ce un prieten din Germania mi-a oferit ziarul Cuvântul Legionar. M-am simţit ruşinat: cum, el, aflat în Germania, era abonat la acest ziar, cunoştea activitatea unui nepot al Căpitanului, iar eu, din România, şi încă din Bucureşti, nu?!

Am dat repede telefon la numărul afişat în ziar şi, fără să mă prezint, am întrebat dacă pot veni la sediul Mişcării să cunosc legionarii.

Politicos, m-a invitat în ziua de relaţii cu publicul. Apoi am realizat că nu ştiam cine e la telefon şi că nu m-am prezentat. Am făcut-o, iar de partea cealaltă prezentarea a fost scurtă:

- *Codreanu!*

- D-le Codreanu, mă simt deosebit de onorat!

- ***Ei, na! De ce?***

(Aveam să constat, în timp, că era deosebit de modest - prea modest, aş spune - iar ascendenţa o considera o obligaţie în plus, nu un privilegiu.)

- Lăsaţi, vorbim când ne vom întâlni!

Amintirile revin ca nişte flash-uri din negura timpului.

M-am simţit onorat atunci când, depunând primul legământ pentru a deveni membru al Mişcării într-un cuib, a fost de faţă şi mi-a strâns mâna scurt şi bărbăteşte şi mi-a zis: "Bine-ai venit!"

Îmi făcea plăcere să văd satisfacţia Şefului când, prezentându-ne în faţa diverşilor jurnalişti care veneau la sediu să-i ia interviuri, spunea scurt: ***"Camarazii"*. Eram mândru că ne numea astfel, eram încântat de lumina din ochii lui atunci când ne privea.**

Descria simplu şi accesibil pentru toţi caracterul naţionalist al Mişcării:

- Noi nu avem nimic nici cu evreii, nici cu ţiganii, nici cu americanii, sau mai ştiu eu ce naţii. Noi avem ceva cu toţi cei care-şi bat joc de ţara noastră şi de români. Aceia sunt duşmanii noştri! Dacă printre aceştia sunt şi evreii, foarte rău pentru ei!

Şeful avea un suflet minunat, era un iubitor de tot ce însemna viaţă. Dar când era vorba de detractorii Mişcării Legionare, de cei care se consideră aleşii lui Dumnezeu, îi scăpărau ochii.

Am avut bucuria să-l văd apreciat, tratat ca o celebritate: de exemplu, două organizaţii naţionaliste din Italia l-au invitat, plătindu-i drumul, cazarea şi săli de conferinţe pentru a-l asculta (Şeful vorbea italiana), iar la înmormântarea celui mai bătrân legionar din lume, instructorul legionar Viorel Tănase din Sibiu, oamenii veneau la dânsul şi cereau să facă fotografii împreună (şi la comemorările de la Tâncăbeşti se întâmpla la fel). Charisma Căpitanului s-a transmis ca o moştenire membrilor familiei.

Într-una din zile, aflându-mă singur cu dânsul la sediul Mişcării, l-am întrebat:

- Şefu', dacă ar fi să ajungă Mişcarea Legionară la putere, cam cât timp credeţi că ne-ar trebui să punem ţara pe picioare?

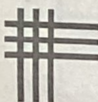
- Dragul meu, nu asta este problema reală a României, ci să scoatem din toate ascunzişurile, toate scursurile societăţii care otrăvesc aerul ţării. Asta e adevărata provocare!

Celor cu acelaşi crez nu trebuie să le vorbeşti mult ca să înţeleagă un lucru: ajung câteva cuvinte! Şi tocmai de aceea mă opresc aici. Poate ar fi fost suficient să scriu că a fost **cea mai mare onoare din viaţa mea** faptul că l-am cunoscut!

A doua zi după înmormântare, întâmplător, m-a sunat prietenul nostru din Germania. I-am dat trista veste: „Şeful s-a alăturat Căpitanului. Dumnezeu să-l odihnească!"

- O, Doamne, dragul meu, sunt dezolat, sunt dezolat! Şi, plângând, mi-a închis telefonul.

Viorel Bârzeanu

SFINŢI AI ZILELOR NOASTRE (VIII)

SFÂNTUL VALERIU GAFENCU

1921 - 1952

A urmat şcoala primară la Sângerei, iar cursurile secundare la Liceul „Ion Creangă" din **Bălţi**, între anii 1932-1940. Absolvind liceul în vara anului 1940, la doar câteva zile după bacalaureat, a intervenit uraganul ocupaţiei sovietice. Valeriu a reuşit cu greu să treacă Prutul şi a ajuns la **Iaşi**.

În anul 1941 era student în anul al II-lea la ***Facultatea de Drept şi Filosofie*** din Iaşi şi totodată **conducătorul unui grup al Frăţiilor de Cruce**. A fost arestat de regimul Antonescu. Eliberat la scurtă vreme, a fost rearestat. A trecut prin închisoarele Aiud (1941-1949), Piteşti (nov. – dec. 1949 – nu a apucat "reeducarea") şi Târgu Ocna (1949-1952), unde a fost dus într-o stare foarte gravă: TBC pulmonar, osos, ganglionar, malnutriţie, şi unde a şi murit.

Regimul dur al detenţiei i-a întărit credinţa în Dumnezeu. A compus poezii, care se cântau în celule, iar **mărturiile supravieţuitorilor închisorilor comuniste îl atestă ca având comportament de sfânt.**

Iată câteva dintre acestea:

***

"**VALERIU GAFENCU** este numele foarte cunoscut al unui tânăr basarabean, absolvent al unui **liceu militar.**

În 1942 l-am găsit la Aiud.

Frumos, înalt, cu ochi albaştri, plini de viaţă, mi-a atras atenţia când l-am cunoscut.

Smerit, cu preocupări spirituale deosebite. Lecturi alese, prietenii cei mai buni, voia să rămână pe o linie de onoare şi a rămas tot timpul. Oriunde era ceva deosebit şi frumos de făcut era prezent.

Era tânărul care pe zi ce trecea **stârnea admiraţia tuturor**. Erau în temniţă şi atitudini rele, criticabile. Le ştia. Era cu ochiul deschis, dar nu osândea pe nimeni. Citea numai Biblia şi cărţi religioase. Era **foarte inteligent** şi prindea repede sensul just al textelor sfinte. Convorbirile cu el erau o plăcere. L-am îndemnat să nu rupă legătura cu literatura noastră şi cu unele cărţi ştiinţifice de valoare, adică să citească şi altceva decât literatură religioasă. Dar el a refuzat. *„Dacă am cele mai bune bucate, de ce să recurg la surogate?"* a spus el. *„Dacă ceea ce citesc mă satisface deplin, nu mai doresc nimic altceva. Dumnezeu se găseşte oriunde, dar mai ales în revelaţia Sa scrisă, în Biblie. Aici avem privilegiul să-l căutăm pe El. Afară de vom ajunge, vom mai vedea".* Şi mergea înainte pe drumul lui.

La distrugerea canalului din interiorul temniţei a lucrat în echipă cu mine. În pauze, când ne odihneam, eram încântat privind pe acest tânăr atât de frumos, bine făcut, ca un brad, cu fruntea lată, ochii senini şi preocupări atât de frumoase.

După 1948 a fost luat de la Aiud. Nu ştiu unde l-au dus. A trecut prin Jilava. A încântat pe toţi care l-au cunoscut. **Străinii care l-au cunoscut, adică nelegionarii, evreii sau alţii, vorbeau de el ca de un sfânt.** (...)

Rămâne un nume pe care cei ce l-au cunoscut îl vor pomeni cu veneraţie. Şi acum parfumul minunat al întâlnirilor cu acest tânăr mai stăruie în inima mea."

(preot N. Grebenea – *"Amintiri din întuneric"*)

***

"Februarie 1949. Suntem aduşi la Piteşti de la Jilava, lotul "construcţii" din cadrul Politehnicii. Cei cu "muncă silnică" suntem încarceraţi la etajul I, unde "domnea" temutul gardian Georgescu. Acolo ne-a întâmpinat un grup de condamnaţi mai vechi, din timpul lui Antonescu, printre care Romică Eutuşanu, Ion Ianolide, Mârza, Valeriu Gafencu şi alţii.

Dintre ei se distingeau doi, din aşa-numitul grup al "misticilor", Ion Ianolide şi **VALERIU GAFENCU**, acesta din urmă detaşându-se la rândul lui, din toate punctele de vedere.

Înalt, puţin adus de spate căci povara anilor petrecuţi în închisoare îşi pusese amprenta, purta pe cap o căciuliţă croşetată care semăna cu o armură medievală, teşită, ce-i acoperea fruntea. **Figură ascetică, de mucenic bizantin, dar având o faţă luminoasă**, surâzătoare, care uşor trecea din zâmbet într-un râs tonic, neostentativ, dar puternic, reconfortant. **Părea coborât dintr-o pictură medievală pentru a răspândi în jur tihna.**

Cu o **vastă instruire teologică şi filosofică**, raporta totul, cel mai mic eveniment sau comportament la învăţătura creştină: Biblie, Vieţile Sfinţilor, Patericul, Filocalia etc. Deşi nu eram străini de ceea ce înseamnă viaţă creştină, totuşi după acest prim contact cu cei amintiţi, dar în special cu Valeriu Gafencu, ne-am simţit uşor descumpăniţi, noi venind din mediul de afară, în care se luptase pe cu totul alte coordonate. Ne-am întrebat imediat, fără a ne răspunde: *"Oare noi acum suntem sortiţi să devenim monahi?"*.

Am văzut cum la acest om, **pe măsură ce puterile fizice îl părăseau, cele spirituale deveneau tot mai puternice.** Devenise un schelet care abia se mai ridica de pe pat, dar care nu înceta să ne tălmăcească din tâlcurile evanghelice. **Se eteriza, pur si simplu,** sleindu-se fizic în acelaşi timp.

Eram patru şi aveam două paturi, dormind deci câte doi în pat. Ne-am hotărât imediat să facem de veghe cu rândul lângă el, lăsându-l să stea singur, iar din când în când ajutându-l să se întoarcă de pe o parte pe alta.

Dar, culmea, în aceste momente cutremurătoare el nu contenea să zâmbească discret, cu ochii închişi, pentru că nu mai avea puterea să-i deschidă.

Această stare a durat cca. trei săptămâni.

Într-una din seri, la începutul lui decembrie, ne-a rugat să-l frecăm uşor pe picioare, care îi erau reci. Afară era ger, celulele erau neîncălzite, iar el începuse să se răcească suspect, de la picioare în sus. Conştient de ceea ce se petrecea cu el, după miezul nopţii ne-a şoptit:

- Sunt fericit, mă duc la Dumnezeu. Rugaţi-vă împreună cu mine pentru sufletul meu şi al vostru.

Eram consternaţi, cutremuraţi, deznădăjduiţi, înfricoşaţi, dar şi descumpăniţi, pentru că ne aflam departe de a primi şi accepta senini, cu conştiinţa împăcată, sfârşitul. Nu eram pregătiţi pentru acest drum. Ne simţeam zdruncinaţi, neputincioşi, părăsiţi.

Doar el arbora acelaşi zâmbet odihnitor, el, pe care, mai târziu, **Steinhardt l-a numit, într-un mod fericit, "*SFÂNTUL ÎNCHISORILOR*".**

Dar minunea cu acest om continua. Către dimineaţă a început să se reîncălzească şi să prindă din nou o fărâmă de putere în care să pâlpâie viaţa.

Dimineaţa am raportat starea gravă în care se afla Valeriu, cerând ajutor medical. Târziu, nu-mi amintesc dacă în aceeaşi zi sau a doua zi, a venit sanitarul care i-a dat nişte calciu, suficient de altfel pentru halul în care se afla.

Agonia aceasta a durat câteva zile în care, extraordinar, l-am auzit spunând cu seninătate:

- Domnul nu m-a vrut, nu sunt încă vrednic de Împărăţia Lui.

A întredeschis ochii. A văzut feţele noastre descompuse, cu priviri pierdute şi neîmpăcate.

- Nu vă temeţi - ne-a spus - *nu poate fi fericire mai mare decât să te duci la El, Căruia I-ai rostit de-atâtea ori numele, Căruia I-ai cerut ajutorul şi Căruia eşti gata să-I încredinţezi sufletul.*

După trei sau patru zile, către seară, a fost scos din celulă pe pătură, noi bănuind că va fi dus la infirmerie. După ani am aflat că a fost transportat la spitalul penitenciar Târgu Ocna, unde **i-a fost dat să mai propovăduiască încă o bună bucată de vreme cuvântul lui Dumnezeu şi să minuneze pe cei din jur cu forţa lui spirituală neegalată.**

(Traian Popescu - *"Studentul Valeriu Gafencu, Sfântul închisorilor din România"* - Ed. Napoca Star, Cluj Napoca, 1998, pg. 114-117)

***

"Pe la începutul lui iunie 1951, în urma unei riguroase expertize medicale, s-a hotărât de către mai marii Direcţiei Generale a Penitenciarelor trimiterea noastră, a celor câţiva deţinuţi politici, proveniţi de la Canalul Dunăre - Marea Neagră, la alte penitenciare.

În duba care ne transporta către Târgu Ocna, închisoare considerată "punct terminus", erau câţiva deţinuţi de drept comun care ne-au avertizat că la acest sanatoriu, în secţia "contrarevoluţionarilor", se petrec lucruri nu tocmai plăcute şi că ar fi bine să ne ţinem gura. Acest avertisment mi-a prins bine până am reuşit să separ prietenii de duşmani.

Într-adevăr, în incinta secţiei se petreceau lucruri suspecte şi, în ciuda unei libertăţi relative, mai toţi prietenii mei mă avertizau să mă feresc şi de umbra mea. Cu ajutorul lui Goe Niţescu, student, pe care-l cunoscusem în închisoarea Jilava, la camera 5 reduit, am reuşit să văd cum stau lucrurile.

Un grup de "torţionari" de la faimoasa închisoare Piteşti încercaseră şi la Târgu Ocna, asupra bolnavilor, metodele de reeducare cu bâta.

Nereuşind experienţa, s-a trecut la izolări şi presiuni psihice, care nu puteau avea decât un sfârşit: moartea.

În fiecare cameră fusese introdus câte un "turnător" care avea sarcina să vestească "înalta poartă" politică a închisorii, ce mai pun la cale "banditţii", iar dacă unii din semenii noştri au coborât cu ştiinţă până la cea mai neagră decădere morală, alţii s-au înălţat până la nivelul incandescent al sublimului, făcând de gardă zi şi noapte la căpătâiele celor care purtau stigmatul morţii pe frunte.

Aşa se face că l-am cunoscut pe VALERIU GAFENCU, om de-o neasemuită ţinută morală, care în mare măsură a contribuit şi el la ridicarea plăpândei mele făpturi pe verticală."

(Gh. Penciu – *"Candidaţi pentru eternitate"* - Ed. "Crater", Buc., 1997, pg. 42-45)

***

"Era într-o seară sumbră dintre Crăciunul anului 1949 şi anul 1950. Atunci l-am văzut şi l-am îmbrăţişat pentru prima dată pe fratele **VALERIU**, cu toate că, din spusele altora, ne ştiam reciproc încă din toamna anului 1941 şi cunoşteam drumul pe care-l parcurseserăm fiecare prin închisorile României.

Era slab din cale afară şi nu se putea ţine singur pe picioare. Trupul său care altădată trebuie să fi fost înalt şi impunător, acum era ca un copac frânt şi desfrunzit. Boala şi suferinţa puneau pecete grea asupra trupului său. Privirea ochilor albaştri strălucea încă senină, plină de bunătate. Cine avea pricepere putea să citească în ea mari

sensuri ale iubirii de Dumnezeu şi de oameni.

În seara aceea scăpam dintr-un iad pământesc, cu a cărui asprime ne certase Dumnezeu pentru greşelile noastre, iar acum, prin mila Lui, ne îndreptam spre un loc unde loviturile semenilor aveau să fie mai puţin dure, însă unde boala avea să muşte fără milă din trupurile noastre. În epoca aceea şi în condiţiile din temniţă, tuberculoza era adesea necruţătoare.

Plecam din penitenciarul Piteşti spre penitenciarul TBC Târgu Ocna.

VALERIU se afla în cel de-al nouălea an de suferinţă neîntreruptă în temniţă şi nu numai bacilul Koch, dar şi reumatismul generalizat îi ruinaseră statura ce altădată părea, probabil, coborâtă din legendă.

Deşi cel mai bolnav dintre noi, atât de bolnav încât cu mare greutate putea să-şi mişte picioarele, sprijinit la ambele subsuori de alţi doi fraţi de suferinţă, **era cel mai zâmbitor şi liniştit dintre noi,** cel care nu rostea nici un cuvânt de nemulţumire.

Nedreptăţile şi ura ce se revărsau asupra noastră se topeau în faţa **nemăsuratei iubiri ce iradia din el neîncetat.** În suferinţă Valeriu ţinea ochii închişi şi mâinile împreunate la piept. Ştiam că atunci Valeriu se roagă, nu atât pentru el, cât pentru noi, ceilalţi, dar şi pentru întregul neam românesc, pentru biruinţa creştinismului în lume şi pentru omenirea întreagă. Atunci, cei ce ne aflam în preajmă, într-o pornire firească de respect, ne abţineam de la orice l-ar fi putut tulbura.

După ce am ajuns la penitenciarul TBC Târgu Ocna, am avut marea favoare să stau în aceeaşi cameră cu Valeriu Gafencu. Era camera celor mai grav bolnavi, dintre care patru ţintuiţi la pat. Ceilalţi doi, ceva mai valizi, ne străduiam, cu puterile noastre fizice şi sufleteşti, să fim de ajutor celor patru. Atunci, în lungile seri şi nopţi de iarnă, Valeriu ne chema alături de el pentru a schimba gânduri despre conştiinţa noastră creştină.

Într-o asemenea seară **mi-a adresat cea mai profundă şi esenţială întrebare**, ce a avut darul să-mi marcheze viaţa pentru totdeauna. Suna aşa:

- Care crezi că este ţelul fundamental al vieţii?

M-am străduit să formulez un răspuns cât mai bogat în conţinut, dar cred că nu am reuşit să redau miezul adevărului. **Răspunsul lui VALERIU a fost:**

***- Eu consider că ţelul de căpetenie al vieţii noastre trebuie să fie Învierea. Tot ce facem noi în această viaţă trecătoare trebuie să fie o permanentă pregătire pentru ziua Învierii creştine**, când oamenii şi neamurile se vor înfăţişa înaintea judecăţii supreme, cu faptele lor bune şi cu păcatele lor, urmând să-şi ocupe locul cuvenit în stratificările spirituale ale cerului.*

Poate mai auzisem asemenea lucruri sau altele similare, dar trecuseră peste mine cum curge apa peste bolovani.

Aşa cum au fost exprimate de Valeriu însă, cu acea vibraţie înfiorată în glas şi cu acea profunzime cerească în privire, au avut efectul unei **zguduiri spirituale** care mi-a transformat realitatea lăuntrică pentru tot restul vieţii.

A urmat apoi iniţierea în exerciţiul "rugăciunii inimii", practică isihastă pe care el şi-o însuşise cu ani în urmă, încât acum rugăciunea se rostea de la sine, fără încetare, în ritmul bătăilor inimii sale.

Timpul care s-a scurs mi-a întărit convingerea că **nu mai întâlnisem până atunci o personalitate creştină atât de puternic dezvoltată pe ambele sensuri ale verticalei: înălţime şi totodată profunzime.** Grija lui pentru mântuirea creştină depăşea cu mult persoana proprie şi chiar România şi românismul. Era adânc interesat de înflorirea creştinătăţii sub semnul Bisericii Ortodoxe, şi se gândea mereu la destinul final al omenirii.

Nu făcea referiri la timpul ce trecuse şi la anii ce vor mai veni până la izbăvirea noastră. Am înţeles că încălca limitele obişnuite ale timpului şi spaţiului, trăind după dimensiunile eternului.

În alte închisori deţinuţii politici erau lichidaţi conform doctrinei marxist-leniniste, prin măsuri speciale de oprimare. Aici eram lăsaţi pradă tuberculozei să ne macine ea.

În anii aceia, 1950 şi 1951, **aproape toţi deţinuţii din Târgu Ocna au poposit alături de Valeriu, pe patul său de suferinţă,** măcar câteva minute, **pentru a se împărtăşi din gândurile lui** şi din harul duhovnicesc revărsat asupra lui. El propovăduia credinţa şi **dogmele ortodoxe ale Bisericii noastre creştine de Răsărit,** spunând că sunt **cele mai autentice şi mai neinfluenţate de duhul lumii.**

VALERIU GAFENCU împreună cu nedespărţitul său frate de credinţă şi suferinţă, IOAN IANOLIDE, au creat la Târgu Ocna o **adevărată comunitate duhovnicească** la care au aderat şi de la care s-au adăpat oameni noi ce L-au cunoscut atunci mai adânc pe Dumnezeu, precum şi alţii care Îl purtau în inimă, dar nu-l descifraseră încă toată măreţia. Tot datorită acestor două suflete alese de Dumnezeu s-a scris la Târgu Ocna **o pagină deosebită a solidarităţii şi armoniei creştine între oameni.**"

(Aurelian Guţă – *"Părintele Iustin Pârvu şi bogăţia unei vieţi dăruită lui Hristos"*, vol. I, pg. 172-181)

***

"În anul 1948 am fost arestat, condamnat şi trimis la penitenciarul Piteşti, unde fusese adus şi VALERIU GAFENCU. Acolo am făcut cunoştinţă cu el şi am schimbat câteva cuvinte, în cursul unei plimbări comune în curte.

Prima impresie a fost deosebit de puternică. Mi se părea că din el emană, fără încetare, **un fluviu de iubire** şi o energie luminoasă, ce mă făceau să mă gândesc la aura din jurul Sf. Serafim de Sarov. Era, fără îndoială pentru mine, o personalitate charismatică.

Nu am stat în aceeaşi celulă însă, aşa cum aş fi dorit. Apoi regimul s-a înăsprit. (...)

Nu l-am mai întâlnit în lunile acelea pe Valeriu. Am aflat că se află într-o celulă, la acelaşi etaj cu mine şi că se îmbolnăvise de plămâni din cauza frigului, foamei şi celorlalte condiţii inumane, specifice regimului dur, de exterminare, ce avea să preceadă şi să pregătească "reeducarea" de la Piteşti. (...) **Considerându-se însă că bolnavii de plămâni nu erau apţi să reziste probelor de "reeducare", s-a hotărât evacuarea lor din închisoarea Piteşti şi trimiterea la penitenciarul-sanatoriu Târgu Ocna.** Medicul oficial al închisorii a întocmit o listă după care, la sfârşitul lui decembrie 1949, s-a format un lot din care **făceam parte împreună cu VALERIU GAFENCU.**

Valeriu era într-o stare gravă. De abia putea să se ţină pe picioare. În timpul drumului, cu slabele noastre puteri, ceilalţi l-am sprijinit şi i-am purtat bagajul. În vagonul-dubă, cu obrajii stacojii din cauza febrei, el **ne vorbea despre fericirea de a suferi pentru Hristos şi a rezista**, precum martirii de odinioară, prigoanei dezlănţuite de duşmanii credinţei.

Deoarece în penitenciarul-sanatoriu, la început, regimul era destul de liber, la patul lui puteau veni şi bolnavi din alte camere. Îl ascultau şi se pătrundeau de adevărurile rostite de el. Mulţi au primit atunci acea lumină creştină care i-a însoţit apoi întreaga viaţă.

S-au scurs câteva luni şi de la Piteşti au sosit noi loturi de bolnavi, unii dintre ei victime ale reeducării.

Terorizaţi de cele întâmplate acolo şi înspăimântaţi, s-au constituit într-un grup pe care ofiţerul politic l-a însărcinat să declanşeze şi la Târgu Ocna procesul de "demascare şi reeducare".

Aflând de ororile petrecute la Piteşti, Valeriu s-a întristat şi ne-a spus: "Ne aşteaptă şi pe noi timpuri grele". Ne-a îndemnat să ne rugăm fierbinte şi să ne mobilizăm toate resursele morale pentru a nu ne pierde sufletele în încercările ce aveau să urmeze.

Printre cei sosiţi cu unul din aceste loturi se afla şi IOAN IANOLIDE, cel mai bun prieten din închisoare a lui Valeriu. Foarte slăbit la început, s-a refăcut repede şi s-a dedicat îngrijirii lui Valeriu şi altor bolnavi. **În jurul lor s-au grupat toţi cei hotărâţi să se opună "reeducării"**, chiar cu preţul unor suferinţe sfâşietoare şi al sacrificării vieţii, rămânând până la sfârşit pe poziţia de mărturisire a Domnului Hristos şi de respingere a ateismului comunist. Condiţia reeducării era lepădarea de credinţă, apostazia.

Într-adevăr, "reeducarea" a început. Cu presiuni psihice, şantaje, ameninţări, izolări, înăsprirea regimului, pe de o parte, iar pe de altă parte promisiuni de eliberare, acordarea de scrisori, pachete şi medicamente, celor ce s-ar fi arătat dispuşi să-şi "spele creierul", renegându-şi trecutul şi însuşindu-şi mentalitatea marxistă.

S-au înregistrat şi brutalităţi, acte de violenţă. **Atunci s-au văzut roadele influenţei profunde pe care au avut-o Valeriu Gafencu şi prietenii săi asupra masei de deţinuţi bolnavi. Ofiţerul politic şi reeducaţii nu au obţinut nici măcar un singur succes categoric.** (...)

Încercând să sintetizez cele expuse mai sus, rog să-mi fie îngăduit să înfăţişez, ca **argumente pentru consacrarea lui VALERIU GAFENCU ca sfânt,** următoarele calităţi cu care l-a învrednicit Dumnezeu:

1. Înalt trăitor creştin

A trăit viaţă de sfinţenie, **nu în sihăstrie, ci în mijlocul oamenilor.** În asemenea situaţie, la lupta cu sine şi la lupta cu diavolul s-a adăugat lupta cu duhul lumii, făcându-i sarcina mai grea.

Trăirea lui nu se limita la rugăciune şi convingeri creştine teoretice; ea se convertea, în fiecare clipă, în **atitudine şi faptă creştină.**

2. Mărturisitor

A propovăduit credinţa creştină ortodoxă după exemplul Apostolilor, făcând pe mulţi "creştini numai cu numele" să realizeze saltul de la încreştinarea "în formă" la cea "în conţinut". Intervenţiile sale nu erau niciodată vehemente.

3. Suferitor

Cu rar întâlnită răbdare, a suferit dureri, boli grele şi neputinţe fără a se plânge, ci, **ca un alt Iov**, îl slăvea pe Dumnezeu pentru toate încercările.

În perioada de anchetă şi apoi în închisori, a suportat cu umilinţă torturi, ocări, persecuţii, fără a riposta vreodată. Totuşi, nu a făcut nicicând vreo concesie de conştiinţă, ci a afirmat totdeauna, cu tărie, idealurile de viaţă creştină pentru care lupta.

4. Jertfitor

A făcut dovada iubirii depline şi a lepădării de sine, **jertfindu-şi viaţa prin cedarea medicamentului salvator unui alt semen**, care erau evreu iar în tinereţe fusese comunist.

La moartea înainte de timp a lui Valeriu, la vârsta de 32 de ani, a contribuit şi **atitudinea lui fermă împotriva "reeducării" comuniste.** A respins-o cu cea mai mare energie şi **a determinat un adevărat curent de opinie împotriva ei** printre deţinuţii bolnavi, fiind de fapt **centrul spiritual al rezistenţei împotriva "reeducării" la Târgu Ocna.** Aceasta l-a făcut pe ofiţerul politic să nu-i acorde dreptul la scrisoare şi pachet cu alimente şi medicamente, răpindu-i astfel o şansă de supravieţuire.

Mă rog lui Dumnezeu ca această mărturie şi cele alăturate să slujească **perpetuării memoriei lui Valeriu ca model de viaţă binecuvântată** de puterile Duhului Sfânt şi ca recunoaştere a intrării lui în ceata aleasă a Fericiţilor şi Sfinţilor ce alcătuiesc "Biserica Triumfătoare". **Nu pentru slava lui pământească, ci ca oamenii** din zilele noastre înnegurate de atâtea rătăciri, urmări ale îndepărtării de Dumnezeu, **să ştie că au existat în veacul al XX-lea asemenea aleşi ce s-au ridicat la puterea de credinţă şi jertfă a primilor martiri creştini.**

(Al. Virgil Ioanid – "*Studentul Valeriu Gafencu, sfântul închisorilor din România*" - Ed. Napoca-Star, Cluj, 1998, pg. 85-94)

Notă: Al. Virgil Ioanid este cel care a iniţiat strângerea de mărturii despre sfinţenia lui Valeriu, dar, nereuşind să-şi termine lucrarea pentru că a trecut la Domnul, această iniţiativă a fost preluată ulterior de Nicolae Trifoiu şi **manuscrisele strânse au fost publicate sub titlul "*Studentul Valeriu Gafencu, sfântul închisorilor din România*".**

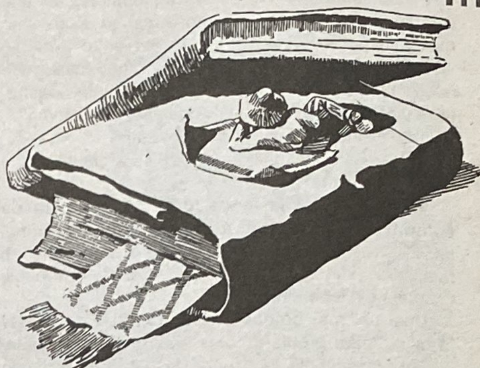
Rubrică realizată de Corneliu Mihai

Concurs

ISTORIE NECENZURATĂ

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII IANUARIE:
"Cum s-a desfăşurat, in linii mari, procesul din 1938 (acuzaţii şi răspunsuri)?"

a fost dat de Tudor Bratu din Ploieşti, 29 de ani,
care a câştigat cartea "*În secolul luminilor stinse*" – Radu Budişteanu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

În 1938 au avut loc două procese mari: unul al Căpitanului şi altul al elitei legionare (despre care, însă, se vorbeşte mai puţin).

(Înainte de acestea însă mai avusese loc un proces în acelaşi an, de mai mică anvergură, tot al Căpitanului, pentru ultraj adus lui N. Iorga, în care fusese condamnat la şase luni de închisoare întrucât îi trimisese o scrisoare personală în care îl numea "necinstit sufleteşte".)

I. PROCESUL CĂPITANULUI

Trei capete de acuzaţie s-au adus Căpitanului: "trădare de patrie", "legături cu o putere străină pentru a dezlănţui o revoluţie socială în România" şi "înarmarea populaţiei pentru a provoca un război civil"! Acestea n-aveau nici un temei, se bazau pe minciuni, astfel încât orice tribunal din lume ar fi pronunţat sentinţa de achitare. Mai puţin Justiţia aservită lui Carol al II-lea.

I. ***"Trădarea de patrie"***

"M-am întors din nou în celula mea, cu inima străpunsă de săgeţi. Eu, şeful Mişcării naţionaliste-legionare, să fiu judecat pentru trădare!" ("Însemnări de la Jilava").

Avocatul Ranetescu, unul dintre apărătorii Căpitanului în proces, arată cum s-a **înscenat** procesul de „trădare".

„Din aflarea la domiciliul Căpitanului a unor simple ordine poliţieneşti date *în timpul campaniei electorale* dar intitulate «secrete» sau «confidenţiale», s-a inventat crima de trădare a siguranţei *exterioare* a Statului (!), prin deţinere de acte secrete, privitoare la acea siguranţă exterioară.

Fără să fie cineva om de lege şi pricepător al subtilităţilor juridice, se poate întreba uimit: cum se poate ca nişte simple ordine, date de un căpitan de jandarmi sau de un prefect ori pretor către subalternii de pe la sate, şi prin care li se cere să-i prigonească pe partizanii unei organizaţii politice, să fie considerate - dacă le deţine un particular - drept faptă criminală, încadrată în rubrica de înaltă trădare?"

Erau acte **abuzive** ale guvernanţilor, emise **cu scopul de a împiedica propaganda legală a Mişcării Legionare** în decursul alegerilor.

Avocata Lizeta Gheorghiu a arătat că art. 191 în care fusese încadrat Corneliu Zelea-Codreanu se referea la "crime şi delicte contra siguranţei **exterioare** a Statului".

"Or, acte prin care în mod abuziv se dictau măsuri ilegale împotriva unei organizaţii legale, acte care prin nimic nu serveau la asigurarea fiinţei Statului sau la conservarea existenţei lui, nu puteau fi socotite ca unele ce interesează siguranţa Statului". (...)

A da caracterul de trădare şi a sancţiona cu munca silnică deţinerea unor acte **administrative**, este un fapt ce depăşeşte orice măsură.

A încadra apoi aceste acte în acelea interesând siguranţa **exterioară** a Statului, este o **monstruozitate juridică**".

Avocatul HORIA COSMOVICI a precizat:

"Conform Codului Penal, articolele 190 şi 191, se enumeră **180 de cazuri posibile când deţinerea unor acte ar interesa siguranţa exterioară a Statului. Din aceste 180 de posibilităţi n-aţi izbutit să găsiţi la dl. Corneliu Zelea-Codreanu nici unul.**

Ce acte aţi găsit care să intereseze teritoriul, siguranţa exterioară a Statului - am explicat de ce nu poate fi vorba de siguranţa interioară - mobilizarea şi concentrarea armatei, materialul militar, şi aşa mai departe. N-aţi găsit nici unul. **Că doară nu puteaţi pretinde că Statul Român şi-ar avea fiinţa periclitată prin aceea că nu ştiu care autoritate ar fi dat ordin ca Sima Simulescu să fie împiedicat de a face legiuita propagandă electorală!**

Şi atunci ne întrebăm, ce are de-a face siguranţa exterioară a Statului cu ordinul nu ştiu cărei autorităţi, care îşi permite - nesocotind legea - să mă oprească în desfăşurarea campaniei electorale?"

Iată şi **răspunsul Căpitanului** la acuzaţii:

"În patru ani s-au găsit la mine două ordine de la Argeş, unul de la Craiova, unul de la Prahova şi două pe care le-am publicat în Circulară, unul de la Siguranţa Generală şi unul al gen. Bengliu.

Conţinutul lor nu prezintă nici un fel de importanţă. Nici nu m-am gândit vreodată în viaţa mea că aceste ordine ar putea să pericliteze siguranţa exterioară a Statului. Şi atunci le-am păstrat... Căci erau ordine abuzive de care mă puteam servi. În ce sens? Mai întâi dându-i în judecată pe autorii lor, deoarece prin ele se călca dreptul patrimoniului meu legal, consfinţit de legile ţării. Eu sunt partid legal constituit şi am dreptul să-mi fac propagandă... D-ta poţi să mă urmăreşti, dar nu să mă împiedici... Nu poţi pe de-o parte să-mi spui: «Iată, eşti legal, du-te şi fă-ţi propagandă», iar de altă parte să-mi pui asemenea piedici...

Mi-am spus: este o şicană de ordin politic-electoral, aşa cum se întâmplă, permanent aproape, între toate partidele... Dar aceasta nu înseamnă că te poţi ascunde de răspunderea dumitale, sub «strict personal», «confidenţial», sau chiar limbaj cifrat. Nu!

Şi atunci, ce pot face? Eu îl public ca să mă adresez opiniei şi să spun: «Iată ce nedreptate mi se face»!

De altfel fiecărui om politic care conduce o organizaţie îi vin asemenea ordine. Tuturor oamenilor li se trimit, fiindcă au corespondenţă cu lumea, au oameni prin toate părţile, care atrag atenţia că în cutare loc se trimit ordine abuzive. Am chemat aici o serie întreagă de martori, oameni politici, aproape toţi şefi de partid, ca să declare, dacă într-adevăr au sau nu asemenea ordine.

V-am citit **ordinul confidenţial al Prefecturii Prahova prin care se cere să se pâinea la 56 de legionari de pe Valea Prahovei pentru credinţa lor legionară.** Toţi români: Blaga, Ambrozie, Cioc, Mircea, Irimia, Prian etc.

Eu cred că orice ordin de acesta, pe care poate să-l ţină în buzunar dl. Madgearu sau dl. şef de post, dl. comisar, dl. primar, dl. notar, pot să-l ţin şi eu la mine, fără ca cineva să poată spune că eu periclitez prin aceasta siguranţa Statului Român..."

A venit ca **martor Iuliu Maniu**, şeful partidului naţional-ţărănesc, care a susţinut exact acelaşi punct de vedere, dezvinovăţindu-l pe Corneliu Zelea-Codreanu că ar fi putut comite un act de trădare din deţinerea unor ordine administrative ilegale îndreptate contra organizaţiei sale.

Mărturia lui Iuliu Maniu

"Astfel, eu însumi, în anul 1927 am avut în mână 18 ordine secrete şi confidenţiale ale puterii publice, prin care puterea executivă era pusă în serviciul partidului guvernant. Aceste ordine secrete le-am publicat şi în ziare şi au fost citite în Parlament. (...) Mai mult, m-am dus la Ionel Brătianu, preşedintele Consiliului, şi i le-am prezentat într-un memoriu, pentru a protesta în contra acestor ingerinţe... Nu mi-au făcut nici primul ministru, nici autorităţile vreun cap de acuzare şi nici nu puteau face, fiindcă deţinerea şi câştigarea unor astfel de ordine secrete era la toate partidele de opoziţie un uz constant.

La întrebarea ce mi se pune, **dacă deţinerea unor asemenea acte de către şeful unui partid de opoziţie, ar putea constitui un act de trădare**, sau ar putea periclita ordinea în Stat şi siguranţa publică, **răspund: Niciodată!"**

II. ***"Legături cu un Stat străin pentru a provoca Revoluţie Socială în România"***

Pe baza art. 209 din Codul Penal a mai fost acuzat de faptul că a intrat în legătură cu un Stat străin pentru a primi instrucţiuni şi ajutoare cu scopul de a dezlănţui o revoluţie socială în România.

Pe ce documente, s-a ridicat această acuzaţie?

Pe nimic altceva decât pe o scrisoare adresată cancelarului Adolf Hitler de un NECUNOSCUT, scrisoare pe care Căpitanul nu o văzuse niciodată în viaţa lui, dar a cărei copie se găsise la percheziţie, la domiciliul său! Scrisoarea suna astfel:

"Excelenţei Sale Adolf Hitler.

Comitetul Central al Legionarilor Naţionali-Socialişti din România, luând în dezbatere problema programului nostru pentru campania din 1935, pe care o pregătim demult în vederea viitoarei alianţe economice şi politice cu poporul german, a hotărât ca odată cu omagiile şi urările sale de izbândă totală, să vă trimită şi ecoul românesc al evenimentelor europene în curs de desfăşurare. (...)

Graţie unui nou sistem economic de *îmbogăţire mutuală*, prin ceea ce noi numim *«economie automată»*, vom putea realiza cele mai legitime deziderate profesionale, naţionale şi internaţionale.

Încrezător în înţelepciunea, capacitatea şi nobilele simţăminte ale guvernului Excelenţei Voastre, vă trimitem salutul frăţesc şi entuziast al *legionarilor naţional-socialişti* din România.

Căpitan"

Căpitanul a declarat că, din punct de vedere al conceptelor întrebuinţate, nu înţelegea ce însemnau cuvintele *„economie automată"* şi *„îmbogăţire mutuală"*. Aceste împerecheri de cuvinte nu corespundeau gândirii lui.

Apoi **era clar că autorul scrisorii nu cunoştea Mişcarea, deoarece niciodată în aceasta n-a existat un Comitet Central.**

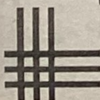
De asemenea, titulatura de „legionari naţional-socialişti" era cu totul străină de originea şi istoria Mişcării. Nici un legionar nu s-a numit „naţional-socialist".

În sfârşit, semnătura de pe scrisoare, „Căpitan", era o altă probă că autorul scrisorii nu aparţinea Mişcării, deoarece **niciodată Corneliu Zelea-Codreanu nu semnase vreuna din scrisori sau Circulări altfel decât cu numele propriu.**

În ceea ce privea speranţa autorului că într-o zi să fâlfâie şi în România stindardul naţional-socialist, ea reprezintă o imposibilitate în raport cu concepţia legionară.

În relaţiile cu puterile Axei, Căpitanul refuzase invitaţia primită la congresul de la Nürnberg din 1937 - contrar prof. A.C. Cuza şi lui O. Goga.

"Revoluţia socială", aşa cum era prezentată în actul de acuzare, nu avea nici un sens pentru Mişcarea Legionară. „Revoluţia legionară" - dacă au vreun sens aceste cuvinte - nu se realizează prin violenţă, ci prin perfecţionarea interioară a omului. E o revoluţie de tip spiritual, concepţie expusă de nenumărate ori de Căpitan.

La sfârşitul interogatoriului asupra acestei chestiuni, Căpitanul a spus: *„O să se caute şi nu se poate ca Dumnezeu să nu ne ajute să găsim persoana care a scris această scrisoare”.*

Apărarea nu mai avea la dispoziţie decât două zile pentru a-l descoperi pe autorul ei între 20 de milioane de români! Şi totuşi minunea s-a împlinit.

Avocatul legionar Marinescu, citind scrisoarea, a fost izbit de expresiile "economie autqmată" şi "îmbogăţire mutuală". Citise undeva aceste expresii şi şi-a adus aminte că văzuse la părinţii lui o carte, cu dedicaţie dată de autor, în care existau aceste exprimări bizare. S-a urcat în tren, s-a dus la Râmnicu Vâlcea, la părinţii lui, şi a doua zi a venit cu o carte scrisă de un domn Rădulescu-Thanir, intitulată ***"Neocooperaţia"***. Chiar în primele rânduri ale introducerii existau expresiile ***"economie automată" şi "îmbogăţire mutuală"***. **Iar dedicaţia de pe carte avea acelaşi scris cu al scrisorii** pe care era acuzat Căpitanul că ar fi compus-o.

Apărarea era în posesia dovezii de care avea nevoie. Imediat a fost trimis un avocat după dl. **Rădulescu-Thanir** şi acesta a venit la Tribunalul Militar. **Arătându-i-se scrisoarea** către Hitler, a recunoscut că era scrisul său şi că era autorul scrisorii. La cererea avocaţilor **a dat o declaraţie scrisă prin care îşi recunoştea paternitatea piesei de la dosar** şi se punea la dispoziţia Tribunalului ca martor. Rămânea să fie audiat şi acuzaţia ar fi căzut definitiv.

Avocatul RANETESCU:

"Apărarea a depus pe masa Tribunalului atât volumul «Neocooperaţia», cât şi declaraţia d-lui Thanir, explicând eroarea ce se săvârşea şi cerând ca la nevoie să se facă o expertiză grafologică spre a se stabili identitatea dintre cele două scrisuri, dedicaţia şi piesa inculpatoare. Apoi, când a aflat că dl Radulescu-Thanir era la uşa Tribunalului, a cerut să fie introdus şi audiat ca martor. Ni se părea acest lucru atât de normal şi de judicios!

Totuşi, Tribunalul a respins cererea de expertiză, a înlăturat volumul cu dedicaţia, a nesocotit explicaţiile apărării asupra asemănării expresiilor din scrisoare cu cele din volum, şi a **respins chemarea ca martor a d-lui Thanir.**

În acest moment, pentru prima oară am citit pe faţa Căpitanului **întreaga prăbuşire a încrederii sale în judecătorii de pe fotolii.** De unde până atunci păstrase nădejdea că sfânta dreptate va birui caznele năpastei şi ale urii, am observat cum îl abate dezamăgirea şi cum i se înfige în colţul gurii un surâs amar. *«S-a sfârşit! **Vor să mă condamne!»***, au fost cuvintele ce ne-a şoptit în pauza şedinţei. Apoi a păstrat o atitudine de adâncă resemnare până la urmă.

Ne spusese să expunem pe larg în pledoarii problemele de drept şi justificările sale, dar, chiar în cursul pledoariei mele, mi-a trimis un bilet, prin care mă ruga să scurtez pledoaria. Era inutil. Îşi dădea seama cu ce fel de justiţie avea de-a face".

Avocatul Ranetescu considera că acea scrisoare fusese strecurată de agenţii care făcuseră percheziţia, între hârtiile ridicate de la domiciliul Căpitanului: "Trebuia însă şi ceva care să-l compromită pe Căpitan faţă de întreaga simţire naţională, prezentându-l drept un om capabil de schimbarea orânduirii noastre de Stat. Acel ceva a fost descoperit. O foaie de hârtie, scrisă de dl. Rădulescu-Thanir cu 5 ani mai înainte, o copie găsită Dumnezeu ştie unde şi strecurată cu abilitate printre actele ridicate de la Casa Verde".

III. "Înarmarea populaţiei cu scopul de a provoca un război civil"

Gen. Bengliu, comandantul Jandarmeriei, atesta că **din diferitele descinderi** şi percheziţii făcute pe tot cuprinsul ţării se strânseseră următoarele arme: 16 arme militare, 14 carabine, 57 arme de vânătoare, **2 arme de salon, 3 închizătoare de armă**, 16 pistoale automate, 137 de revolvere, 12 cartuşe de mitralieră, 57 cartuşe de armă de vânătoare, 20 de tuburi de cartuşe arme militare, **8 cutii de pulbere, 106 grame alice, 6 pumnale, 2 săbii.**

Căpitanul l-a întrebat pe procuror: " În ce oraş, la ce stradă şi în ce număr se află acel depozit?", "Care este numele proprietarului casei?", "Cine este persoana însărcinată să ascundă şi să păzească acel depozit?"

Procurorul n-a răspuns nimic.

Şi atunci **Căpitanul a demonstrat absurditatea acuzaţiei:**

"Cum, domnilor, un război civil se face cu armele descrise în lista d-lui gen. Bengliu?

Eu vreau să răscol poporul, şi în loc să strâng arme - arme multe, nu schelete de revolver şi bastoane cu şiş - într-un anumit loc, sub o anumită pază, mă apuc să dau – aşa, la întâmplare - unuia de la Satu Mare o puşcă, unuia de la Craiova un pumnal, altuia de la Sighetul Marmaţiei o cutie de pulbere, lui X de la Iaşi un revolver, lui Y de la Braşov o carabină, şi aşa mai departe, pentru ca să mi se spună că am făcut depozit de arme cu scop insurecţional?

Nu mi se arată dacă eu personal am dat acele arme sau dacă nu cumva erau ale persoanelor la care s-au găsit.

Nu mi se demonstrează cum ar fi fost posibil să se adune posesorii de arme dintr-o sută de unghere ale ţării la un loc, pentru a dezlănţui o revoluţie.

În pledoaria sa, **avocatul HORIA COSMOVICI** a arătat, de asemeni, cât de ridicolă era acuzaţia depozitelor de arme.

"Ordonanţa definitivă zice: ***«S-au găsit depozite de arme». Vă rugăm arătaţi-ne unul din aceste depozite. Locul** unde l-aţi găsit. **Persoana** care-l păzea. **Ordinul** care s-a dat în acest sens.*

Răspunsul dvs. este o vastă tăcere.

Pentru a da însă prilejul unei anumite prese - devenită din ordin, astăzi, toată presa - ca să poată anunţa cu litere groase şi mari: *«Însemnate depozite de arme şi muniţii la membrii fostei organizaţii politice Totul Pentru Ţară»*, aţi pornit cu percheziţiile şi **s-a colindat toată ţara**. O precizează însăşi Ordonanţa definitivă când zice *«pe întreg teritoriul rural»*.

Şi ce aţi găsit? Ici şi colo, la câte un biet român, o ciozvârtă de puşcă ruginită sau o bucată de pistol fără cocoş, sau mai ştiu eu ce briceag, nici una din ele nefiind adunate cu alta împreună, ci răspândite pe la fiecare om, **rămase unele din bătrâni sau altele din război.**

Acestea sunt arme importante şi muniţii cu care să provoc şi să susţin un război civil într-o ţară?

Şi mai mult, din ordinul acestui om periculos?

Păi dacă e periculos, cum îl puteţi acuza că armele i s-ar reduce la toate jucăriile ruginite găsite ici şi colo? Pericol? Adică cum?

Ar veni cam aşa: Corneliu Zelea-Codreanu, cu gândul la războiul civil, a chemat şi a zis:

«Dvs. luaţi aceste tuburi de cartuşe de vânătoare şi veţi cuceri nordul Basarabiei.

Pentru sudul Basarabiei luaţi această vargă de armă şi două boxuri.

Pentru Transilvania e ceva mai greu, luaţi această bandă de cartuşe de mitralieră şi petarda asta goală.

Perfect, mai rămâne Banatul. Aici, întrucât este însăşi industria noastră de război, luaţi această sută de grame de alice de vânătoare».

Mă opresc domnilor, căci am fost crescut în respectul justiţiei. Mi-e greu să continui.

Am impresia că povestesc la copii, iar nu că discut în faţa dvs. pentru cinstea, onoarea şi viaţa unui om".

Mişcarea însă trebuia decapitată: Căpitanul a fost condamnat, în ciuda evidenţelor, la 10 ani de muncă silnică (avea să fie însă strangulat şase luni mai târziu). A urmat şi condamnarea – la fel de abuzivă, fără dovezi, a 19 fruntaşi legionari reprezentativi (avea "complici", nu-i aşa?!).

II. PROCESUL ELITEI

Doar procesul Căpitanului am fost publicat în broşură încă din 1938. În mod evident, cel al elitei a fost similar. Memoriile comandantului legionar **Virgil Ionescu**, şeful Dobrogei legionare, **judecat în cadrul procesului elitei** întregesc imaginea:

"A venit şi ziua sortită procesului. Am fost introduşi în **sala goală**. Câţiva agenţi din poliţie şi siguranţă, presăraţi ici-colo pe bănci, căutau să înlocuiască publicul din alte rânduri care, de data aceasta, **nu fusese lăsat să intre. În afară de avocaţii noştri, nici o rudă, nici un prieten;** nici un curios nu putuse pătrunde!

Consiliul de judecată fusese alcătuit, conform Codului militar, din patru căpitani prezidaţi de un maior, deoarece, dintre noi, cel mai mare în grad, ca ofiţer de rezervă, era CLIME, căpitan. Nu am reţinut nici un nume şi nici o faţă din cei ce ne-au judecat. De altfel, întrucât m-ar fi putut interesa nişte biete **unelte lipsite de conştiinţă culese printre ofiţerii cu fişele carierei pătate, dornici ca, prin excese de zel, cât de josnice, să se poată reabilita.**

S-a făcut apelul inculpaţilor. Lipseau cei doi evadaţi (n. n.: comandanţii legionari Alecu Cantacuzino şi Vasile Cristescu, evadaţi pentru a conduce Comandamentul Legionar "de prigoană"). Grefierul militar, un plutonier, cu gândurile cine ştie unde, a citit cu glasul stins şi monoton, actul acuzării. Întrucât să-l fi interesat cele ce citea? Îşi făcea o datorie rutinară; restul, fără importanţă!

Ascultam, întrebându-mă dacă acel care redactase acuzarea putuse crede ceva din cele scrise?

În urmare, s-a trecut la interogatoriile noastre. **Interesa, îndeosebi, fostele atribuţii în Mişcarea Legionară ale fiecăruia, ca şi gradul de relaţii avute cu CĂPITANUL.** Interogatoriile au durat până seara şi, în continuare, a doua zi.

Terminat interogatorul, procurorul militar şi-a început rechizitoriul.

În căutarea unei argumentări prin care nu putea dovedi nimic, nu-şi da nici măcar osteneala să pară sincer. Ceva talent ar fi avut şi ar fi putut, poate, să fie convingător în alte împrejurări în care n-ar fi fost nevoit să îmbine minciuna cu fantezia, iar faptele săvârşite s-ar fi încadrat în articolele de legi citate, ceea ce nu era cazul de astă dată. Dar ce importanţă mai aveau acestea? In acel proces **minciuna stăpână** n-o atingea adevărul şi mai puţin o putea pătrunde. Din acest teasc, apăsaţi sub minciună, trebuia să ieşim zdrobiţi!

Audierea de martori pentru apărarea noastră n-a fost admisă! La insistenţele şi repetatele cereri ale apărării, s-a răspuns că procedura fusese îndeplinită, citaţiile lansate, dar că cei chemaţi nu se prezentau! Pretextul era cusut cu aţă albă, căci unii dintre **martorii anunţaţi prin curieri legionari veniseră şi aşteptau în faţa porţii de intrare, dar li se refuza intrarea!**

Într-una din pauzele pentru deliberarea de incidente ridicate de apărare, **TOTU a reuşit să-şi arunce ochii pe hârtiile rămase pe masa procurorului şi a citit condamnările ce ne vor fi date. Câte şapte ani la fiecare!** Cam în acest fel au trecut orele şi în acest al doilea proces (n. n.: cel al elitei, copie la indigo după cel al Căpitanului), ruşine pentru justiţia militară, la ordinul lui Carol - Ucigaşul. Se îndeplineau perfect dispoziţiile de formă, pentru ca sentinţa să nu poată fi casabilă, **fondul nu interesa şi nici judecarea lui.** Totul era să se ajungă cât mai curând la concluzii şi la **dictarea pedepselor.** Nimic mai mult!

Cred că în a patra zi s-a ajuns la **pledoarii. După RADU GHENEA, HORIA COSMOVICI, Lizeta Gheorghiu şi alţi doi tineri, RADU BUDIŞTEANU** a cerut cuvântul şi l-a obţinut. A rugat Consiliul să-i permită ieşirea din boxa acuzaţilor, pentru a vorbi de la bară, ca avocat, "pentru ultima dată în viaţă", precum a ţinut să sublinieze. A vorbit timp de trei ore, magistral, spulberând toate insinuările, când impresionant, când patetic. Dar complet inutil. Pe feţele judecătorilor nu se reflecta decât plictiseala şi dorinţa de a termina cât mai grabnic.

După "ultimul cuvânt al acuzaţilor", în care toţi am declarat că nu aveam nimic de adăugat, dezbaterile au fost declarate închise şi Consiliul s-a retras pentru deliberare. Erau orele două din noapte când am fost retransportaţi la Jilava.

O jumătate de oră după noi, căci deliberarea nu durase mai mult, a sosit un magistrat militar, căpitan, care, în prezenţa comandantului închisorii, ne-a citit **sentinţa! Era aceea citită de TOTU, câte 7 ani de temniţă grea**, celulară, pentru fiecare."

(***"Memorii"*** - revista ***"Pământul strămoşesc"*** **seria nouă, din exil**, sub conducerea prof. legionar D. Găzdaru şi a unuia dintre Fondatorii Legiunii, Ilie Gârneaţă - **Buenos Aires, 1977**).

ÎNTREBAREA LUNII FEBRUARIE: Care a fost primul asasinat din istoria României şi care a fost scopul acestuia?
PREMIU: *"O crimă politică perfectă"* – Anghel Demetrescu.

Poşta Redacţiei

ABONAMENTE PE ADRESA:
EMILIAN GEORGESCU, STR. GHIOCEI NR. 23,
SECT. 2, BUCUREŞTI
Tel.: 0746 700117
Preţul unui abonament pentru un an:
50 RON pentru ţară (Bucureşti şi provincie); **70** RON pentru **Europa; 130** RON pentru **Canada, SUA, Australia.**
Se pot face abonamente pentru **minim jumătate de an.**

Lucian Pârvulescu – Ploieşti: La noi în ţară nu există discriminare pe bază de religie. În schimb, de cu totul altceva au parte creştinii care trăiesc în ţările arabe, persecuţia lor fiind un fapt obişnuit. În Egipt, copţii au avut mult de suferit din cauza incendierii bisericilor şi a atentatelor sângeroase soldate cu zeci de morţi. Şi în războiul civil din Liban, de acum câţiva ani, cartierele creştine au fost supuse tirului artileriei grele ale musulmanilor. Recent, în cadrul războiului civil din Siria, zeci de mii de creştini au preferat să plece în exil în ţările vecine. Creştinii sunt vânaţi în zeci de ţări musulmane. Marele muftiu al Arabiei Saudite, unde funcţionează o monarhie absolutistă, a cerut din nou - pentru a câta oară? - distrugerea tuturor bisericilor din Peninsula Arabică, susţinând că islamismul este singura religie legitimă din regiune şi că profetul Mohamed ar făcut afirmaţia că nu trebuie să existe altă religie. Muftiul a prezentat în Parlament un proiect de lege ce interzice construirea de noi lăcaşuri de cult nemusulmane, iar creştinii din Arabia Saudită să nu aibă voie să-şi practice religia decât acasă, să nu etaleze în locuri publice Biblii, cruciuliţe sau orice alt obiect cu simbol religios. Ei nu au voie să intre în Mecca şi Medina, cele mai sfinte oraşe ale islamului. În schimb, în Europa, bunăoară în Germania şi Suedia, sunt zeci de moschei impunătoare al căror număr creşte, iar femeile cu faţa acoperită, te fac să crezi pe moment că eşti în Kuweit sau Libia, şi nu la Berlin sau Stockolm!

Rodica Chiriac – Alexandria: Jean Pangal (1893-1950) a fost "mare maestru" al francmasoneriei române dependente de Marele Orient de la Paris. El condusese la începutul anilor "30 un serviciu de ascultare a telefoanelor în beneficiul lui Carol al II-lea (francmason şi el). După decretarea disoluţiei masoneriei în România (1938), fostul suveran l-a numit ministru plenipotenţiar în Portugalia. A fost destituit însă în 1940 de către Ion Antonescu, dar a rămas în continuare la Lisabona, fiind omul de legătură al lui Carol al II-lea cu foştii miniştri Gh. Tătărăscu şi Richard Franasovici, până la arestarea şi întemniţarea acestora de către comunişti.

"O orădeancă" ne informează: „Duminică, 19 ianuarie, în curtea bisericii reformate din localitatea Paleu din jud. Bihor, a fost dezvelită o statuie a lui Horthy Istvan, fiul cel mare al lui Mikloş Horthy, fostul guvernator al Ungariei între 1920 - 1944. Acesta, la rândul său, a fost în 1942, viceguvernator al Ungariei şi nu a avut nici o legătură cu localitatea Paleu". În urmă cu cca. 15 ani, o stradă centrală din Oradea purta numele mareşalului Ion Antonescu, nume pe care edilii municipiului l-au schimbat datorită presiunilor organizaţiilor evreieşti din străinătate. Şi bustul său, care fusese amplasat în curtea bisericii bucureştene Biserica Vergului, ctitorită de el, a fost scos! Ce fac acum organizaţiile evreieşti, de ce nu protestează vehement şi când e vorba de Horthy, mai ales că el chiar i-a deportat pe evrei, pe când Antonescu nu?! La noi se continuă falsificarea istoriei, dar buretele denigrator nu-l va putea şterge pe Mareşal din istoria ţării.

Elvira Moldoveanu – Târgovişte: La terminarea sângerosului război civil din Spania, în 1938, Uniunea Sovietică a luat în „păstrare" tezaurul Băncii Naţionale a Spaniei. L-a transportat la Moscova şi a declarat că-l va restitui numai "poporului muncitor", şi nu "franchiştilor fascişti". La fel au spus ideologii comunişti şi despre tezaurul românesc confiscat în 1918, că va fi predat poporului român care va fi eliberat de sub jugul secular al moşierilor români. Nu ştiu cum a fost soluţionată retrocedarea tezaurului spaniol, dar acesta în anii "60 se afla încă în litigiu. Pentru că gen. Francisco Franco guverna cu mână forte Spania, iar faimoasa comunistă Dolores Ibarruri (Passionaria), autoarea atâtor atrocităţi în războiul civil, care sfâşia beregata naţionaliştilor cu dinţii (conform mărturiilor luptătorilor pe frontul spaniol, printre care şi preotul comandant legionar Ion Dumitrescu-Borşa,) se afla de câteva decenii în "exil" la Moscova.

Ilie Andriţoiu – Huşi: După instalarea sa ulterioară în Portugalia, ex-regele Carol al II-lea a vrut să se reîntoarcă în ţară în 1944, cu ajutorul Armatei "Roşii". Documentele scoase la iveală au arătat că, aflat în exil mai întâi în Mexic, a luat legătura aici cu ambasadorul Umanski care reprezenta la grad înalt Uniunea Sovietică, pentru a-şi recăpăta tronul, şi ar fi pus în prealabil unele condiţii: o dată limită pentru ocupaţia militară, o cifră limită în privinţa numărului de trupe sovietice şi o cifră exactă a despăgubirilor pe care România ar fi trebuit să le plătească. Ce prostie din partea lui: ar fi trebuit să ştie că dezideratul comuniştilor era lichidarea monarhiei şi a regilor, fie ei şi "de paie"! Evident că aceste propuneri au fost neacceptate.

Paul Ionică - Drăgăşani: După anihilarea Poloniei, Stalin a trecut la lichidarea celor trei republici Baltice, pe care le-a ocupat fără nici o justificare: Estonia (la 28 sept. 1939), Letonia (la 5 oct. 1939), şi Lituania (la 10 oct. 1939). La 7 oct. 1939 Stalin a invitat şi Finlanda să încheie un "pact de asistenţă". Dar guvernul finlandez l-a refuzat, trecând la arestarea unor agitatori comunişti. "Ţarul roşu" de la Kremlin a reacţionat creând la graniţa cu Finlanda Republica Sovietică Carelia (finlandeză) - situaţie trasă la indigo cu cea din 1924 când crease şi la frontiera ţării noastre Republica Socialistă Sovietică Moldovenească - al cărei preşedinte devenise Otto Kunsinnen, preşedintele partidului comunist. În decembrie 1939 URSS a atacat Finlanda, pe care a învins-o în trei luni, în ciuda unei rezistenţe eroice. Pierderile militare sovietice au fost mari: 130.000 morţi şi 325.000 răniţi. Cu toate acestea, Stalin a fost nevoit să renunţe la pretenţiile sale iniţiale şi să semneze pacea cu guvernul finlandez legitim, nu cu acela improvizat, format din grupul de cominternişti trădători aflaţi la Moscova - un caz unic! Şi deşi Finlanda a fost o aliată a Germaniei, a păstrat intacte relaţiile diplomatice cu S.U.A. Guvernul Statelor Unite nu a recunoscut niciodată anexarea violentă a celor trei republici baltice, adăpostind cele trei guverne în exil, şi a refuzat să predea Moscovei depozitele lor bancare de pe teritoriul american.

Aurel, Gogu şi Ema – Munchen: Am primit scrisoarea dvs. evocatoare şi fotografiile de la comemorarea lui Nicador de către Românii din Germania, cu lumânări verzi, colaci, vin, mere, nuci. Din păcate a ajuns după închiderea ediţiei. Dar nu sunteţi singurii cărora nu le-am putut publica materialul: am avut o abundenţă neaşteptată de articole care depăşeau spaţiul tipografic. Sperăm să le onorăm cu proxima ocazie. Vă mulţumim pentru cuvintele calde.

Emilian Ghika

ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Marius Prichici, Viorel Bârzeanu
Secretar redacţie: Corneliu Mihai

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti** - ***Vinerea, orele 15–17***
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: 0746 700117
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

